

Nr: 34
65

DET TALADE ORDET

TJUGONDE ÅRHUNDRADETS PROFET
BUDBÄRAREN TILL LAODICEAS FÖRSAMLINGSTIDSÅLDER

TWENTIETH CENTURY PROPHET
THE MESSENGER TO THE LAODICEAN CHURCH AGE

Av
Lee Vayle
Bible Teacher
Columbus, Ohio

"DET TALADE ORDET ÄR DEN URSPRUNGLIGA SÄDEN"

Denna bok är skriven av Broder Lee Vayle och publicerades första gången 1965.

Innehåll

FÖRORD.	2
KAPITEL 1. ATT FIXERA FÖRSAMLINGSTIDSÅLDRARNA HISTORISKT.	3
KAPITEL 2. EN BIBLISK BUDBÄRARE.	10
KAPITEL 3. DEN STADFÄSTE BUDBÄRAREN.	37
KAPITEL 4. AVSLUTNING.	72

Förord.

Det är utan tvivel sant att varenda generation kristna troende, alltifrån apostlarnas tid, har försökt tillämpa Jesu ord i Matteus 24:34 på sig själva:

"Detta släkte skall icke förgås förrän allt detta sker".
(Engelsk Bibelöversättning: "denna generation".)

Det renande hoppet om Kristi återkomst måste nödvändigtvis ha funnits i varenda generations hjärtan, men Jesu verkliga, fysiska återkomst skulle bara kunna komma till den sista, eller ändens generation. Den stora majoriteten kristna tror att denna ändens generation lever nu. Detta grundas på det faktum att vissa historiska händelser som är absolut nödvändiga för Hans återkomst inte har skett förrän de senaste åren. Alla större profetiska tilldragelser som förebådar Hans tillkommelse, håller antingen på att ske nu, eller också har de redan inträffat. Åt oss har endast lämnats kvar en andlös

väntans stillhet liksom det var på Noas tid då han gick in i arken och floden dröjde ytterligare sju dagar.

Alla viktigare händelser i Guds plan har haft ett vittne om att de varit nära förestående. På flodens tid var arken ett vittnesbörd för ögat medan Noa, profeten, predikade Ordet. Vid tiden för uttåget sände Gud Moses med tecken och under och Ordet. Vid tiden för Jesu första tillkommelse uppenbarade sig en mäktig profet med Ordet. I denna yttersta tid har vi fått löfte om en förelöpare till Kristi andra tillkommelse. Därför skrivs nu denna lilla bok för att göra dig bekant med de där händelserna och även för att bekanta dig med den budbärare - profet som går före Herrens bokstavliga tillkommelse då Han kommer för att hämta till Sig de Sina.

Eftersom det aldrig har funnits någon tid i Bibelns historia då människorna varit redo och villiga att lyssna till Guds vittne ifråga om kommande händelser av stor betydelse, är det troligt att endast ett fåtal kommer att lägga märke till det vittne Gud redan har gett oss och upprättat som bevis för Sin tillkommelse. Men jag hoppas att alla som läser denna uppsats skall tänka en stund på innehållet och be Gud om ledning i denna kritiska tid.

Kapitel 1.

ATT FIXERA FÖRSAMLINGSTIDSÅLDRARNA HISTORISKT.

Bibeln framställer mycket klart att Gud har fastställt en begränsad tid under vilken Han trofast verkar med hedningarna till frälsning för dem. Under denna tid kallar Han ut ett folk åt Sitt Namn. För att göra detta vänder Han Sig bort ifrån Israel som nation och kallar individuellt dem som Han har känt förut av varenda släkt, stam och nation till omvändelse. De här påståendena är korrekta i varenda detalj.

Apostlagärningarna 11:18.

"Så har då Gud också åt hedningarna förlänat den bättring, som för till liv".

Apostlagärningarna 13:46.

"Guds ord måste i första rummet förkunnas för eder. Men eftersom I (judarna) stöten det bort ifrån eder och icke akten eder själva värdiga det eviga livet, så vända vi oss nu till hedningarna".

Apostlagärningarna 15:13-18.

*"Mina bröder, hören mig. Simeon har förtäljt, huru Gud först så skickade, att han bland hedningarna fick ett folk, som kunde kallas efter hans namn. Därmed stämmer ock överens, vad profeterna hava talat; ty så är skrivet:
'Därefter skall jag komma tillbaka och åter bygga upp Davids förfallna hydda; ja, dess ruiner skall jag bygga upp och så upprätta den igen, för att ock övriga människor skola söka Herren, alla hedningar, som hava uppkallats efter mitt namn. Så säger Herren, han som skall göra detta, såsom han ock har vetat det förut av evighet'.
(Engelsk Bibelöversättning: "från världens begynnelse").*

Denna period, i vilken en Gud kallar ut ett folk av hedningarna är känd som "Hedningarnas fulltalighet".

Romarbrevet 11:25.

"Ty för att I, mina bröder, icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfara, intill dess hedningarna i fulltalig hava kommit in". Den kommer att sluta då den siste utvalde av hedningarna har kommit in.

Romarbrevet 11:7-12.

"Huru är det alltså? Vad Israel står efter, det har det icke fått; allenast de utvalda hava fått det, medan de andra hava blivit förstockade. Så är ju skrivet: "Gud har givit dem en sömnaftighetens ande, ögon, som de icke kunna se med, och öron, som de icke kunna höra med; så är det ännu idag". Och David säger: 'Må deras bord bliva dem till en snara, så att de bliva fångade; må det bliva dem till ett giller, så att de få sin vedergällning. Må deras ögon förmörkas, så att de icke se; böj deras rygg alltid'. Så frågar jag nu; "Var det då, för att de skulle komma på fall, som de stapplade? Bort det. Men genom deras fall har frälsningen kommit till hedningarna, för att de själva (judarna) skola "uppväckas till avund". Och har nu redan deras fall varit till rikedom för världen, och har deras fåtalighet varit till rikedom för hedningarna, huru mycket mer skall icke deras fulltalighet så bliva".

"Hedningarnas fulltalighet" är större delen av en annan välkänd tidsperiod som håller på att avslutas just nu och kallas "Hedningarnas tider".

Lukas 21:24.

"Och de skola falla för svärdsegg och bliva bortförda i fångenskap till allehanda hednafolk; och Jerusalem skall bliva förtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider är fullbordade".

Det bör omedelbart observeras att de här två perioderna löper parallellt, men den ena är politisk och den andra andlig till sin betydelse. Hedningarnas tider är den politiska tidsperioden som hänvisar till det hedniska väldet över Israel. Den började då Nebukadnessar förde bort Israel i fångenskap, och den slutar då Gud återupprättar Israel till världsherravälde.

Sakarja 12:4-10.

På den tiden, säger HERREN, skall jag slå alla hästar med förvirring deras ryttare med vanvett. Men över Juda hus skall

jag upplåta mina ögon, när jag bland hednafolken slår alla hästar med blindhet.

Då skola Juda stamfurstar säga i sina hjärtan: 'Jerusalems invånare äro vår styrka genom, HERREN Sebaot, sin Gud'.

På den tiden skall jag låta Juda stamfurstar bliva såsom brinnande fyrfat bland ved och såsom eldbloss bland halmkärvar, så att de förbränna alla folk runt omkring, både åt höger och åt vänster; men Jerusalem skall framgent trona på sin plats, där Jerusalem nu är.

Och först skall HERREN giva seger åt Juda hyddor, för att icke Davids hus och Jerusalems invånare skola tillräkna sig större ära än Juda.

På den tiden skall HERREN beskärma Jerusalems invånare; den skröpligaste bland dem skall på den tiden vara så som David, och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom HERRENS ängel framför dem.

Och jag skall på den tiden sätta mig i sinnet att förgöra alla folk, som komma mot Jerusalem.

Men över Davids hus och över Jerusalems invånare skall jag utgjuta en nådens och bönenas ande, så att de se upp till mig och se, vem de hava stungit. Och de skola hålla dödsklagan efter honom, såsom man håller dödsklagan efter ende sonen, och skola bittert sörja honom, såsom man sörjer sin förstfödde.

Denna återupprättelse bebådar tusenårsriket. Hedningarnas fulltalighet är hedningarnas andliga tidsperiod under vilken vi lade märke till att Israel är förblindat medan ljuset uppenbarar sig för hedningarna. Den perioden slutar då Kristus kommer och hämtar Sin Hedningbrud.

Hedningarnas fulltalighet som Paulus framställer i Romarbrevet identifieras i Uppenbarelsboken som Församlingstidsåldrarna. Det är ett och det samma. Beviset för detta finns i Uppenbarelsboken, kapitel två och tre. Där talar Anden till budbärarna till de sju församlingarna i Mindre Asien. Han börjar med budbäraren till församlingen i Efesus och slutar med budbäraren till församlingen i Laodicea. Dessa är alla hedniska församlingar. Inte vid något tillfälle talar Anden till den församling som är i Jerusalem, som är en judisk församling. Om Han vände sig till både de hedniska och de judiska

församlingarna måste Han nödvändigtvis tala till församlingen i Jerusalem. Men icke så. Den ursprungliga församlingsgruppen är utelämnad.

Detta är exakt så som det bör vara. Gud har slutat att arbeta med judarna. Ett fåtal judar kommer att komma in på grund av utkorelsen, men inte många. Dessa kommer att tillhöra den hedniska tidsperioden.

Se fullkomligheten hos denna förutsägelse i förebilden Josefs möte med sina bröder i Egypten. Josef (Kristi fullkomliga förebild) har blivit förrådd av sina bröder. Nu står de inför honom i Egypten. De är mycket förskräckta, men han hälsar dem i kärlek. Emellertid är Josefs hedniska brud inte där då bröderna möter Josef. Hon är gömd borta i palatset. Så är det då Kristus kommer inför Sina bröder, de ser Hans sår och är fulla av fruktan. Han behandlar dem kärleksfullt. Men Hedningbruden är inte tillsammans med Honom. Hon är i palatset, ty den tid Gud arbetar med hedningarna är slut.

Nu är det ingen lätt eller vardaglig uppgift att med säkerhet fixera de sju församlingstidsåldrarna ifråga om när de infallit, hur länge de varat, deras budbärare och andra träffande kännetecken. Vem skulle egenmäktigt kunna säga sig ha auktoritet att göra så? Förvisso inte den som skriver detta. Ändå vet vem som helst som studerar Bibeln att en viss kombination effektivast skulle utföra detta. Denna kombination är ett Bibliskt studium av historien plus Gudomlig uppenbarelse. Ingen kan förneka att vissa av de här tidsåldrarna har gått till historien. Men eftersom Kristus ännu inte har tagit hem Sin Brud är det uppenbart att vi är i en av tidsåldrarna som fortfarande består. De tidsåldrar som gått kan och kommer att verifieras genom studium av Skriften i historiens ljus. (Det är på det sättet vi har utrönt mycket ifråga om Daniels profetior.) Den nuvarande tidsåldern och dess kännetecken kommer att uppenbaras genom gudomlig uppenbarelse. Detta är ett MÅSTE för att församlingen skall veta exakt var den står.

Man kan knappast vänta sig att församlingen skulle vara hjälpt om all hennes information vore historisk. Hon skulle inte veta vad som höll på att ske med henne. Så med den fullkomliga kombinationen historia, skriften och Gudomlig uppenbarelse kan vi säkert veta sanningen om de sju församlingstidsåldrarna. Vårt förfaringssätt, den här gången, är att se tillbaka på tidsåldrarna i historiens ljus och att förvissa oss om var vi är och sedan

ödmjukt bedja Gud att sända Sin profet för att uppenbara Skrifterna ifråga om den här tidsåldern så att församlingen kan få veta och utföra hela Guds rådslut.

Men till att börja med måste vi säkert veta från Skriften själv vad den första församlingstidsåldern var och vem dess budbärare var. Tidsåldern var Efesus tidsålder och budbäraren var Paulus, hedningarnas apostel. Det var genom Paulus som den fullständiga uppenbarelsen från Gud kom till hedningarna. Hans uppenbarelse var faktiskt mera överflödande än den som mottogs genom Petrus och de andra apostlarna då det gällde hedningarna. Galaterbrevet 2:6b-8.

"så sökte icke dessa män, de som stodo högst i anseende, att pålägga mig några nya förpliktelser. Tvärtom; de sågo, att jag hade blivit betrodd med att förkunna evangelium för de oomskurna liksom Petrus hade fått de omskurna på sin del - ty densamme som hade stått Petrus bi vid hans apostlaverksamhet bland de omskurna, han hade ock stått mig bi bland hedningarna".

Paulus var både budbäraren till Efesus tidsålder och även pastor för församlingen i Efesus, ty han både grundade den och tog vård om den. Vi kan inte bestämma ett exakt datum då den tidsåldern slutade. Det finns inget behov av ett exakt datum eftersom tidsåldrarna liksom alla andra Guds tider tycks överlappa varandra. Men den räckte inte alltför länge, för Guds kraft hade försvagats genom otro till och med i de tidiga åren. Av den faktiska kraftminskningen att döma varade den här tidsåldern inte längre än till omkring år 170 e. Kr.

Då vi nu fortsätter att fixera församlingstidsåldrarna genom att hänvisa till Skriften och historien, så undersök Uppenbarelsboken 3: 1-6. Det här talas till församlingen i Sardes och är den femte tidsåldern.

Nyckeln här finns i vers 2.

"Håll dig vaken och styrk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö".

Det fanns ingen styrka i den mörka medeltiden. Förutom en liten hjord, som var utspridd vitt omkring, fanns det inget starkt bevis på sann kristendom. Men nu uppenbarar sig Luther framgångsrikt med läran om rättfärdiggörelsen och ljuset börjar glöda. Det första tecken på kraft på hundratals år uppenbarar sig och visar definitivt att detta är reformationens tidsålder, vars budbärare utan tvivel var Luther. Det sägs om honom i Sauers historia: "Dr. Martin Luther var profet, evangelist, tungotalare, uttydare i en person, utrustad med alla Andens gåvor. Det är väl känt att den här tidsåldern varade från omkring 1550 till ca 1750.

Med den femte tidsåldern fixerad är det inte svårt att fortsätta och placera den sjätte, Filadelfias tidsålder. Uppenbarelsboken 3:7–13. Budbäraren till denna gyllene tidsålder av broderskärlek var otvivelaktigt Wesley. Detta var den öppna dörrens, missionens, de stora lärarnas, de skakande väckelsernas tidsålder. Den Heliga Ande manifesterades ännu mera i denna än i den femte tidsåldern. Gud gav verkligen ljus, liv och välsignelse. Den här tidsåldern varade från omkring 1750 till nittonhundratalets början.

Om vi nu vänder tillbaka och lämnar den sjunde tidsåldern för att återkomma till den vid ett senare tillfälle är det säkert lätt att tidsmässigt placera den fjärde tidsåldern. Den finns i Uppenbarelsboken 2:18–29. Här är den tidsåldern som kände till Satans djupheter (vers 24). Den mörkaste av alla tidsåldrarna hittills - litet Ord - liten kraft. Människan hade tillvällat sig Guds ställning och auktoritet. Roms penningbegär hade dragit oräkneliga själar i fördärvet, och i Guds namn hädade de Guds verkliga Namn och Ord. Den här tidsåldern varade från omkring femhundratalets början till mitten av femtonhundratalet. Det var Tyatiras tidsålder, och dess budbärare förklarades vara Columba, för han uppvisade i sitt liv det som närmast liknade Guds kraft och härlighet i första århundradets troende. Det är alltid kännetecknet.

Nästa tidsålder som vi lätt kan tillfoga är den tredje. Uppenbarelsboken 2:12–17 talar till budbäraren till församlingen i Pergamus. Men Pergamus är där Satans tron är. Detta är då Satans egen religion (den gamla Babyloniska religionen) kom i förgrunden. Denna religion, som går emot Guds Ord alltsedan Kains tid, invaderar nu, efter Konciliet i Nicaea, den nominella församlingen och introducerar hedniska riter och helgdagar etc. Det är inget

problem att fastställa datum här ty detta är efterskörden av Konciliet i Nicaea omkring år 325 e. Kr. och före de mörka tidsåldrarna, vilka nödvändigtvis måste följa på ett sådant förräderi. Den varade från början av trehundralet till sexhundralets början. Dess budbärare var på samma grunder som vi prövar de olika troende utan tvivel Martin.

Med hjälp av uteslutningsmetoden ser man snart att den andra tidsåldern, Uppenbarelseboken 2:8–11, som kallas Smyrnas tidsålder varade från år 200 till 300 e. Kr. Ingen försvarade Sanningen skickligare eller trodde Gud mera fullt och fast och sålunda manifesterade Guds Ande på ett mer överflödande sätt än Irenaeus. Han var väl kvalificerad att vara budbäraren till den tidsåldern.

Detta för oss slutligen fram till den tidsålder vi har sparat till sist, ty den är verkligen den sista. Denna tidsålder ger oss också en budbärare, som det är framställt i Skriften. Att vi nu är i Laodiceas tidsålder är odiskutabelt. Det är vid slutet av den här tidsåldern som Israel måste bli nation och inte längre nedtrampas av hedningarna. Idag är Israel en nation. De har sin egen regering och allt som tillhör en fullt utvecklade nation. Hedningarnas tider är i det närmaste slut. Sålunda är hedningarnas fulltalighet nästan slut. Guds klocka har nått fram till hedningarnas midnattstimme då Brudgummen kommer. Detta är Laodiceatidsåldern och enligt Guds Ord har denna tidsålder både en budbärare och Ett Budskap innan den går till ända.

De sju församlingstidsåldrarna har bara helt lätt berörts. Den kommande boken som heter *De Sju Församlingstidsåldrarna* kommer att behandla hela ämnet utförligt. Här ställer vi emellertid bara upp små bevis som en grund för vårt ämne, vilket mera behandlar budbäraren än själva tidsåldrarna.

Kapitel 2.

EN BIBLISK BUDBÄRARE.

En som studerar noggrant måste medge, att vi säkert vet vem den första församlingens budbärare var. Det var Paulus. Han var en profet som tog Ordet direkt från Gud TILL människorna. Han var apostel, för han tog Guds Ord TILL människorna. Det var hans stadfästelse. Galaterbrevet 1:12.

"Det är ju icke heller av någon människa, som jag har undfått det eller blivit undervisad däri (i Ordet), utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus".

Han kallade sig hela tiden "apostel" eller "en som är sänd". Om det inte hade varit för vårt studium av historien fann vi det omöjligt att med ledning av Skriften bestämma vilka budbärarna till församlingstidsåldrarna i verkligheten var. Men vänta en minut. Det finns ett dunkelt ställe i Uppenbarelsesboken där vi har en direkt hänsyftning på BUDBÄRAREN TILL LAODICEA. Gud har med största visshet låtit oss veta vem budbäraren till den första tidsåldern var, och precis lika säkert kan och vill Han låta oss veta vem den siste budbäraren till den sista tidsåldern är. Paulus stod stadfäst genom en ofelbar verksamhet i Anden.

Första Korinthierbrevet 2:1-5.

"När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke med höga ord eller hög visdom, som jag kom och frambar för eder Guds vittnesbörd. Ty jag hade beslutit mig för att, medan jag var bland eder, icke veta om något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst. Och jag uppträdde hos eder i svaghet och med fruktan och mycken bävan. Och mitt tal och min predikan framställdes icke med övertalande visdomsord, utan med en bevisning i ande och kraft; ty eder tro skulle icke vara grundad på människors visdom, utan. på Guds kraft".

I den sista tidsåldern måste sålunda den här budbäraren, om vilken Gud talar ha en stadfäst verksamhet i Ordet och Kraften liksom Paulus hade, och han kommer att ha det, annars kan vi inte känna igen honom.

Den här BUDBÄRAREN framställs i Uppenbarelsesboken 10:7.

*"Utan på den tiden då den SJUNDE BUDBÄRAREN låter höra sin röst, då han börjar ljuda, skulle Guds hemligheter fullbordas, såsom Han har förkunnat för Sina tjänare profeterna."
(Engelsk översättning.)*

Den här versen hänsyftar klart INTE på en himmelsk ängel som stöter i basun, utan det är BUDBÄRAREN (en man) TILL DEN LAODICEISKA TIDSÅLDERN SOM TALAR GUDS ORD TILL OSS. Beviset för detta framställs utförligt i Uppenbarelseboken 9:13 och Uppenbarelseboken 11:15.

HÄR är de två himmelska basunblåsarna.

"Och den sjätte ängeln stötte i sin basun. Då hörde jag en röst från de fyra hornen på det gyllene altare, som stod inför Gud ansikte säga till den sjätte ängeln, den som hade basunen..."

"Och den sjunde ängeln stötte i sin basun. Då ljödo i himmelen starka röster, som sade: "Väldet över världen har blivit vår Herres."

Lägg märke till att med den sjätte basunen kom de fruktansvärda ve över jorden som dom. Observera att den sjunde basunen framställer Kristus då Han intar det Rike som rättmätigt tillhör Honom. Men i Uppenbarelseboken 10:7 håller budbäraren fortfarande på att ljuda, och ljudet av honom förkunnar Guds hemligheter för församlingen. Lägg också märke till att i Uppenbarelseboken 10:1-6 har vi inte Herren Jesus som bestiger en tron, utan Han är här avbildad som stående på jorden med huvudet i himlen.

"Och jag såg en annan väldig ängel komma ned från himmelen. Han var klädd i en sky och hade regnbågen över sitt huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans ben voro såsom eldpelare; och i sin hand hade han en öppen liten bokrulle. Och han ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter. Och när han hade ropat, läto de sju tordönen höra sina röster. Och sedan de sju tordönen hade talat tänkte jag skriva, men jag fick då höra en röst från himmelen säga: 'Göm såsom under insegel, vad de sju tordönen hava talat, och skriv icke

upp det'. Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte sin högra hand upp mot himmelen.

Det här är exakt vad Stefanus sade i Apostlagärningarna 7:47–51.

"Men det var Salomo, som fick bygga ett hus åt honom. Dock, den Högsta bor icke i hus, som äro gjorda med händer, ty det är, såsom profeten säger: 'Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, säger Herren, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? Min hand har ju gjort allt detta. I hårdnackade, med oomskurna hjärtan och öron, I stå alltid emot den helige Ande, I likaväl som edra fäder".

Detta är en bild av Jesus där Han fortfarande bygger Sin församling på jorden. Det vill säga vad Stefanus hänsyftade på var bilden av Jesus där han står på jorden (fotapallen) med huvudet i himlen (tronen). Budskapet går fortfarande ut. Det är den yttersta tiden i alla fall. Tiden kommer inte att fördröjas längre. Men Han kallar fortfarande Sitt folk till Sig, men inte länge till. Ja? detta visar oss mycket klart att denne, som vi kallar den sjunde ängeln, inte är någon ande-varelse. Han är människa. Han är en BUDBÄRARE och eftersom han är den siste budbäraren, den sjunde budbäraren, är han BUDBÄRAREN TILL DEN LAODICEISKA TIDSÅLDERN. SÄKERT KAN OCH KOMMER VI ATT KÄNNA IGEN HONOM OCH LYSSNA TILL HONOM LIKA UPPMÄRKSAMT SOM EFESIERNAS TILL SIN BUDBÄRARE; PAULUS.

Vi måste nu börja vårt sökande efter den här budbäraren. Det finns bara ett enda sätt att göra det. Vi måste studera Skriften och se efter vad Ordet fordrar av honom. Då en sådan man visar sig, grundligt stadfäst av Ordet, har vi vår budbärare. Så enkelt är det. Ändå är det ofta ifråga om det enkla vi misslyckas liksom judarna gjorde då de inte kunde känna igen varken budbäraren (Johannes) eller Jesus Kristus.

Eftersom sanningen om att budbäraren till den sjunde tidsåldern får särskild uppmärksamhet finns i Uppenbarelseboken 10, skall vi studera det stället som en av nycklarna till hans identitet. Enligt vers 1-3 är en del av

Uppenbarelseboken oskriven, ty Johannes hörde rösterna men förbjöds att skriva vad han hörde.

"Och jag såg en annan väldig ängel komma ned från himmelen. Han var klädd i en sky och hade regnbågen över sitt huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans ben voro såsom eldpelare; och i sin hand hade han en öppen liten bokrulle. Och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra på jorden. Och han ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter. Och när han hade ropat, läto de sju tordöner höra sina röster."

De som studerar profetian medger att det måste och skall komma en tid, då innehållet i dessa röster kommer att uppenbaras. För närvarande är de förseglade. De är en hemlighet för oss. Men det tillkännages i Uppenbarelseboken 10:7 att alla hemligheter kommer att vara avslutade vid slutet av hedningarnas fulltalighet. Det är vår tid. Därför måste det bli i den här tidsåldern som tordönens röster måste höras igen och denna gång uppenbaras, MEN EFTERSOM HERRENS ORD KOMMER ENDAST TILL OCH GENOM PROFETEN kan vi nu se en tydlig sanning i Uppenbarelseboken 10:7 där det står "som han (Gud) har förkunnat för sina tjänare PROFETERNA". Detta gör budbäraren till Laodicea till profet, liksom också Paulus var profet. Denne man kommer att vara en profet budbärare för att kunna undfå Guds uppenbarade Ord och ge det till oss. Det kommer att behövas en profet till att bryta förseglingen på de skrivna orden i Daniels uppenbarelse. Hur mycket mer kommer det inte att behövas en profet för att undfå Johannes oskrivna ord.

För att ytterligare utveckla den här tanken, låt oss närma oss de här verserna från ett annat håll. Vi går tillbaka till versarna i Uppenbarelseboken 10:3-4.

"Och han ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter. Och när han hade ropat, läto de sju tordöner höra sina röster. Och sedan de sju tordöner hade talat, tänkte jag skriva, men jag fick då höra en röst från himmelen säga: 'Göm såsom under insegel, vad de sju tordöner hava talat, och skriv icke upp det'."

Här är nu en stor hemlighet. Uppenbarelsen måste vara fullständig och ändå är vi avskurna från kunskapen om vad som sades. Vi förstår att vi måste få höra den någon gång. Den gången är i ändens tid. Nu frågar vi oss: "Vem kommer att undfå hemligheten från Gud? Blir det påven? Blir det patriarken? Blir det presidenten för Kyrkornas Världsråd? Blir det något samfunds ordförande"? Svaret är NEJ. Det finns alltid bara ett enda sätt på vilket Gud kan ge Sitt Ord, ty Han är densamme igår, idag och i evighet. Det är i Amos 3:7.

"Sannerligen, Herren, HERREN, gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna".

Det där är exakt vad Uppenbarelsboken 10:7 säger:

"Sina tjänare profeterna". Så lunda kommer denne den sista tidsålderns budbärare att vara en profet!

En profetbudbärare kommer han att vara för att uppenbara de hemligheter som har varit fördolda för oss.

Men vänta ett ögonblick. Står det inte i Uppenbarelsboken 22:18.

"För var och en som hör de profetians ord, som stå i denna bok, betygar jag detta: 'Om någon lägger något till dem, så skall Gud på honom lägga de plågor, om vilka är skrivet i denna bok'".

Hur skulle då någon människa lägga något till denna bok? Förvisso kommer han att lägga något till denna bok om han hör tordönens röster och skriver vad de sade. INTE SÅ. Ty tordönens röster är SJU, och eftersom man INTE KAN LÄGGA TILL NÅGOT är det tydligt att det som tordönen sade REDAN FINNS i Ordet men har förblivit sju hemligheter för oss genom tidsåldrarna. Och det är exakt vad det betyder, alltsammans. Är det inte så att en PROFET uppenbarar och INSÄTTER Ordet I SITT SAMMANHANG för människorna? Så lunda kommer en profetbudbärare att komma för att uppenbara och avsluta Ordets hemligheter. Och eftersom det är Ordet som ger Liv och Kraft och förstånd kommer den här slutliga uppenbarelsen att göra dem som tror

och tar emot redo att möta Herren. Vad skulle den annars kunna vara bra för? Gud gör alltid det som är nyttigt.

Nu måste vi försäkra oss om vad en profets kännetecken är. Vi måste också utifrån Skriften bestämma vilken speciell stadfästelse en profet till den Laodiceiska tidsåldern skulle vara tvungen att ha. För att klargöra det senare, så kom bara ihåg att Moses hade en annan manifestation som stadfäste honom än Elia hade. Båda var profeter men i olika perioder av historien, så naturligtvis måste de nödvändigtvis ha kvalificerande och åtskiljande fenomen.

För att undersöka en profets kännetecken är dessa oåterkalleligt framställda i Femte Mosebok 13:1-5 och Femte Mosebok 18:20-22.

"Om en profet eller en som har drömmar uppstår bland dig och han utlovar åt dig något tecken eller under, och sedan det tecken eller under verkligen inträffar, varom han talade med dig, i det att han sade: 'Låt oss efterfölja och tjäna andra gudar, som I icke känner', så skall du ändå icke höra på den profetens ord eller på den drömmaren, ty HERREN, eder Gud, sätter eder därmed allenast på prov för att förnimma, om I älsken HERREN, eder Gud, av allt edert hjärta och av all eder själ. HERREN, eder Gud, skolen I efterfölja, honom skolen I frukta, hans bud skolen I hålla, hans röst skolen I höra, honom skolen I tjäna, och till honom skolan i hålla eder. Men den profeten eller drömmaren skall dödas, ty han predikade avfall från HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egypten och förlossat dig ur trälldomshuset; och han ville förföra dig till att övergiva den väg, SOM HERREN, din Gud, har bjudit dig att vandra. du skall skaffa bort ifrån dig, vad ont är". "Men den profet, som är så förmäten, att han i mitt Namn talar, vad jag icke har bjudit honom tala, eller som talar i andra gudars namn, den profeten skall dö. Och om du säger vid dig själv: 'Huru skola vi känna igen det som inte är talat av HERREN?', så må du veta: när profeten talar i HERRENS namn och det som han har talat icke sker och icke inträffar, då är detta något som

HERREN icke har talat; i förmäthenhet har då profeten talat det; du skall icke frukta för honom".

Av dessa verser framgår tydligt att Gud har placerat män med förmågan att förutse framtiden eller att uppenbara fördolda närvarande ting i den här världen. Det är absolut omöjligt för någon människa att säkert veta något om framtiden med mindre hon har att göra med en kraft som kan få förutsägelsen att slå in. Inte heller kan någon människa av sig själv utföra kraftgärningar som ligger utanför de mänskliga möjligheternas område med mindre hon är i kontakt med någon makt som utför det mirakulösa åt henne på hennes kommando. Men denna förmåga kan vara vanlig hos två människogrupper, de som är av Gud och de som är av Satan. Ett bra exempel på detta finns där Moses demonstrerade en övernaturlig kraft genom tro på Gud och Egyptens magiker gjorde efter kraftgärningarna genom satanisk förmåga. Det är inget tvivel om att vi skulle kunna säga att Gud har Sina profeter och Satan har sina. Men var snäll och lägg noga märke till de Bibelställen som presenterats för dig från Femte Mosebok kapitel 13 och 18. Den profet som är av Gud kommer att leda och hålla människorna trogna Gud genom Guds Ord, men den falske profeten kommer att leda människorna vilse. Idag kan vi fortfarande tillämpa samma prov. Den sanne profeten kommer att vara en ORDETS man och kommer att insistera på att alla människor skall göra Ordet till rättesnöre. Han kommer att leda människor till Kristus. Hans liv kommer att vara exemplariskt i lydnad för Ordet och hans motiv rena. Han kommer inte att hålla på med kraftgärningar och förutsägelser för materiell vinnings skull, utan kommer alltid att visa män och kvinnor till Kristus och ett större andligt djup. Han kommer alltid att upphöja Herren Jesus och den där sanna ljuvliga synen av Kristus, som han framställer, kommer inte att fördunklas av några profetens handlingar. Detta är så emedan profetians ande sannerligen är Kristi Ande.

En bra illustration till det som framställts här kan ses i två mäns liv. De är två profeter Moses och Bileam. Se Moses omsorg, hans som är redo att ge sitt liv och sitt allt för Guds härlighets skull och det folks bästa, som han leder. Här är en man som sjunger ut emot synden, talar bevekande till människorna och förhärligar Gud. Här är en som kan säga:

"Har jag någonsin tagit något ifrån er? Har jag någonsin ljugit för er? Då jag profeterade, hände det någonsin att det inte gick i uppfyllelse? Har jag någonsin lett er vilse eller undanhållit er något som ni borde ha fått? Har jag inte alltid lett er till Gud och alltid tänkt på ert bästa? Har jag inte varit trofast mot både Gud och er?

Men Bileam kunde inte säga något sådant. I sin brådska att få pengar för att spå bröt han nästan benet då åsnan klämde det hårt emot en stenmur. I blind snikenhet försöker han att göra pengar på varenda gåva han besatt. Och då han inte kunde få nog kraft eller myndighet för att kunna skada Israel tänkte han ut en plan för att förgöra dem. Denna plan var att leda Israel in i otukt med moabiterna vid Baal Peor. Detta var hundra procent emot Guds Ord. Han ledde dem FRÅN Gud. Denne man, Bileam, hade faktiskt inte någon användning för varken Guds Ord, Gud eller Guds folk. Han var en som sökte sitt eget, en fördärvare. Men en sann profet är hela vägen genom Ordet framställd som en tjänare, en som söker andra människors välfärd före sin egen. Han fjäskar inte för överheten, inte heller ser han ner på den ringe. Han säger och gör Guds Ord. Hans hängivenhet till Gud är i och genom Ordet, vilket han personligen demonstrerar genom sin verksamhet och sitt uppförande.

På grund av vad vi nu vet höves det oss att fly makt som kommer från eller genom sådana människors liv, som är orättrådiga i hjärtan och gärningar. Fly dessas ord (om de än talar aldrig så högrävande) som förbigår Guds Ord eller på något sätt är emot den Skrivna Skrift Gud har utandats åt oss för vårt livs välfärd. Det skulle vara bra att komma ihåg att de två Simon ännu idag är hos oss: Simon Petrus och Simon, trollkarlen.

Där är den Store, som är av Gud, och den andra store som inte har varken del eller lott med Gud. Det finns alltid två människor eller två grupper som demonstrerar makt, men den ena har fel kraftkälla. Antikrists ande är här så väl som Kristi Ande. Antikrists ande i Satans profeter är så lik Guds verkliga och sanne Ande att endast JUST DE UTVALDA kommer att undfly förförelsen. Matteus 24:22-24.

"Och om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas skull skall den tiden bliva

förkortad. Om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller: 'Där är han', så tron det icke. Ty människor, som falskeligen säga sig vara Messias, skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och under för att om möjligt förvilla jämväl de utvalda".

Dessa sanna Utvalda tar emot Ordet. Då dessa sanna Utvalda ser profeten och hans kraftgärningar och ser att han är rätt enligt Ordet och aldrig går ifrån Det, vet de att han är av Gud och tar emot honom. Allt som den profeten säger och gör leder dem närmare Honom, som kommer snart. De väntar inte på någon annan stadfästelse. Detta är stadfästelsen.

Låt oss nu undersöka vad Skriften framställer ifråga om verksamheten hos denne profet och budbärare till Laodicea tidsålder. Han är BÅDE profet och budbärare. Han är faktiskt BUDBÄRAREN till TIDSÅLDERN. Han har ett BUDSKAPITEL Men han skulle knappast kunna uppträda på scenen som budbärare och godkännas som sådan utan att först och främst vara en profet som har Ordet och Kraften med sig. En profets ämbete kvalificerar honom till att kallas Budbäraren. Det är här liksom det var med Johannes Döparen. Jesus sade:

"Vad gick ni ut för att se? En profet? Ja, det säger jag er mera än en profet. Ty det är Om denne det är skrivet: 'Se, jag sänder min BUDBÄRARE framför Dig, han som skall bereda vägen för Dig".

Denne budbärare som kom före Kristi första tillkommelse var förutsagd i Bibeln men inte nämnd vid namn. Tror ni inte att budbäraren till den Laodiceiska tidsåldern, som kommer att vara en förelöpare till Kristi andra tillkommelse (vilken är mera omtalad och av större betydelse än Kristi första tillkommelse), också kommer att finnas i Ordet om vi bara har ögon till att söka och se med? Jo, och han kommer också att ha en profets ämbete, vilket kommer att stadfästa hans ställning som BUDBÄRARE till den här tidsåldern, och det är exakt vad Uppenbarelseboken 10:7 säger.

"På den tiden då den sjunde budbäraren låter höra sin röst, då han börjar ljuda skulle Guds hemlighet fullbordas, såsom Han har förkunnat för Sina tjänare profeterna."

(Engelsk översättning.).

Detta sägs inte om någon annan tidsålders budbärare. Det finns ingen antydning om att någon annan tidsålder än den första och den sista skulle ha en profetbudbärare. De andra fem tidsåldrarna hade budbärare. De var inte profeter. De var reformatorer. Alla hade budskapet. Alla hade en del uppenbarat ljus. Ingen av dessa fem hade ett stadfäst: "Så säger Herren". Men Paulus hade det. Nu i denna yttersta tid då Guds Hemlighet skulle vara fullbordad kommer vi att ha en budbärare som också är profet, och "Så säger Herren" kommer åter att vara hos oss liksom det var hos aposteln Paulus. Denne profetbudbärare måste vara bland oss nu, ty Israel har återvänt till sitt hemland. Hedningarnas Tider är snart över så Fulltaligheten måste nästan vara fullbordad. Därför finns i detta nu, någonstans, denne mäktige profetbudbärare till denna döende tidsålder.

Men hur skall vi känna igen honom? Detta kanske inte är det lättaste att upptäcka därför att vi är så invecklade i vårt tänkesätt och sitter så fast i våra egna idéer om hur han borde komma och hur han skall se ut och vad han skall säga och hur han skall uppföra sig. Men om vi bara vill tänka på budbäraren före den första tillkommelsen borde vi finna hjälp ifråga om budbäraren före den andra tillkommelsen.

Johannes kom utanför varenda religiös tankeriktningens skola. Han var inte präst, fastän han på grund av sin härkomst var berättigad till att vara det. Han var inte farisé, inte heller var han sadducé. Det finns inget vittnesbörd om att han tillhörde någon judisk sekt. Han var inte utbildad av människor varken formellt eller religiöst. Men han var fylld med Den Helige Ande allt ifrån moderlivet, och samme Ande som Uppfyllde honom undervisade honom. Hans mål var så olika hans omgivnings att han INTE BARA blev missförstådd utan våldsamt förkastad. Han blev inte verkligt förstådd av sina egna lärjungar och ännu mindre förstådd av de grupper som kom för att fråga ut honom. Att han kom, hans gärningar, hans förkunelse - alltsammans orsakade mer förvirring än uppenbar upplysning. Han såg ut att vara mera emot människor än för människor. På alla områden, utom Andens, var han absolut en separatist. Av alla, utom just de Utvalda på den tiden, var han antingen förkastad eller betvivlad. Så nu, är det inte mer än möjligt att den budbärare som är förelöpare till Kristi andra tillkommelse i allt kommer att

vara en sådan man? Säkert måste vi tro den Bibliska historien då den på ett överflödande sätt visar att varenda större Guds profet och budbärare både missförstods och till sist förkastades av alla utom en liten minoritet i vilken samme Guds Ande var.

En faktisk studie av den yttersta tidens eller den Laodiceiska församlingens andliga tillstånd kommer att ge oss mycket insikt om vad slags person den här budbäraren kommer att vara.

I Uppenbarelseboken 3:14–22.

*"Och skriv till Laodiceas församlings ängel: 'Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm. Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun. du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet', och du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Så råder jag dig då, att du köper av mig guld, som är luttrat i eld, för att du skall bliva rik, och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och att du smörjer dina ögon med ögonsalva för att du skall kunna se. (Engelsk Bibelöversättning.)
'Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag'. Så gör nu bättring med all flit. Se jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron. Den som har öra, han höre, vad Anden säger till församlingarna."*

Enligt det som här framställs är den sista tidsålderns sista församling den mest beklagansvärda av alla tidsåldrar och låter sin skam och sitt fördärv stegras till fullständig avfall, ty Uppenbarelseboken 3:20 säger:

"Se jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren så skall jag gå in till honom..."

Det här är ingen annan än Kristus, som är utstött ur Sin egen församling, och han är nu utanför dörren och försöker att åter få komma in. Detta är ingen långsökt tolkning utan den bedrövliga sanningen, ty vers 22 säger:

"Den som har öra, han höre, vad Anden säger..."

Den här tjugonde versen har så länge använts ifråga om syndare av välmående själavinnare, som dock inte förstått versen i sitt rätta sammanhang, att vi inte har sett att det är Guds Ande som förutsäger församlingens exakta tillstånd i den Laodiceiska tidsåldern. Den blir till sist Kristus-lös.

Bli nu inte förvirrad. Orsaken till att vi inte har sett den här sanningen är en annan försummelse att läsa Guds Ord så som det står skrivet. Läs igen noga Uppenbarelsbokens andra och tredje kapitel: Lägg märke till att i varje enskild tidsålder talar Anden till dem som är sanna kristna och till sådana som menar sig vara det, eller otroende. Å ena sidan gisslar Han deras skändliga synd och å andra sidan berömmar Han dem för deras fromhet, tro, lidanden, förstånd, etc. Hur kan det komma sig? Svaret är enkelt.

Hela Israel är inte Israel. Liksom Israel betyder "Furste hos Gud", fanns det skaror som bar namnet på Elias tid, men det gjorde dem inte till sanna Israeliter. Kanske fanns det så många som fem miljoner på den tiden som var Israeliter efter köttet, men det fanns bara sju tusen sanna Israeliter, som inte hade böjt knä för Baal. I dag har vi en precis likadan situation. En fiskare går ut för att kasta ut ett nät. Alla sorter kommer in. Där finns ålar, ormar, sköldpaddor, krabbor, humrar, räkor, vattenspindlar, grodor, etc. som kom in i det där nätet men där finns också FISK. En herde har en hjord, både får och getter. En bonde har en åker den innehåller vete och ogräs. Så vi ser att alla som bär namnet "kristen" (att vandra, fylld av Anden) är inte sanna ORDFÖDDA, ANDEFYLLDA KRISTNA. Om de än ha rätt till namnet på grund av att de tror på jungfrufödelsen, det utgjutna blodet, Den Helige Andes dop, etc. Idag har vi andra, tredje, fjärde, femte, tionde, tjugonde och trettionde

generationens kristna. Men Gud har inga barnbarn, bara barn. Så församlingen av idag är sanna kristna efter köttet liksom det gamla Israel var, men Församlingen som är KRISTI VERKLIGA KROPP är bara en del av det där vidsträckta yttre uttrycksmedlet, och den är andlig liksom de sju tusen på Elias tid var. Men liksom det köttsliga Israel sade sig tala för Gud och dyrkade Gud och ordnade det religiösa livet för sin tid så säger sig också nu den nuvarande nominella församlingen tala för Gud, dyrkar Gud och ordnar gudstjänsten så som vi känner till den idag. Denna församling av idag är rik. Den har stora besittningar i fast egendom, aktier och obligationer. Dess pastorer har pensionsfonder som uppgår till många miljoner. Den är rik på världsliga ting men utfattig ifråga om det andliga. Den är så långt ifrån Gud andligen att Gud kallar den eländig, blind och naken, och den vet inte ens om det. Trots allt sitt avfall säger den att den talar för Gud.

Gud säger: "Du kan inte tala för mig. Du är ljum. Du vill inte inta en sant religiös ståndpunkt fastän du påstår dig tro på Ordets stora sanningar. Så du är inte längre mitt språkrör jag utspyr dig ur min mun".

Inte nog med detta, men den organiserade religiösa rörelse vi har idag är så alltomfamnande att Kristus tvingas gå utanför församlingen, ty ljus och mörker kan inte blandas. Protestanterna kommer att komma tillbaka till de romerska katolikerna i den ekumeniska rörelsen. Patriarken och påven har redan inlett gemenskap. Amerika har redan fått en katolsk president och kommer utan tvivel att få flera. Ledarna för varenda grupp har förnekat Ordet och dragit upp sina egna trosbekännelser och dogmer som surrogat så att folk inte längre lever av Guds Ord. Trots att de alla förnekar Guds heliga och ofelbara Ord vågar dessa samma människor ändå säga att de talar för Gud. En del går så långt att de säger att de är Kristi ställföreträdare. Detta är sannerligen antikristiskt. Kristus måste nödvändigtvis lämna denna församling åt sitt öde att gå i konkurs. Då Han går har Han ett ord till de Sina:

"Kom ut ifrån henne, mitt folk, och delta inte i hennes synder. Därför, kom ut ifrån dem och skilj er ifrån dem, och rör inte vid det som är orent, så skall jag ta emot er".

Uppenbarelseboken 18:4 och Andra Korinthierbrevet 6:17.

Att förkasta Ordet är att förkasta Kristus. Då Eva tillät Satan att ändra på bara ETT ENDA ord av Guds bud öppnade hon dörren för de floder av synd och elände som har förföljt människosläktet på alla dess vägar i alla dessa tusentals år. Jesu allra sista ord till församlingen varnar: "Ta inte bort ett enda ord lägg inte till ett enda ord låt det vara exakt som det är och rätta er efter det".

Men församlingen har inte lyssnat. Hon har ändrat på Guds Ord så att Det skall passa henne. Å, just nu finns det ett forskarråd av judar, katoliker och protestanter, som håller på att skriva om Bibeln så att den skall passa alla tre grupperna. Inte Underligt att Dr. Billy Graham sade att om Den Helige Ande lämnade församlingen skulle hon vara så omedveten om det att hon skulle fortsätta att göra nittio procent av det hon nu håller på med och skulle inte sakna Honom. Och det är exakt riktigt. Ty då man förkastar Ordet förkastar man Anden, ty Ordet och Anden är ETT. Man kan inte ha Gud utan att ha Hans Ord. Det är omöjligt.

Eftersom det nu verkligen är så ställt med församlingen, vad slags människa kommer då den budbärare, som kommer till den här tidsåldern, att vara? Han kommer *inte* att vara från NÅGON ORGANISERAD GRUPP. Det skulle vara omöjligt, ty organisationerna kommer omsider att gå ihop, sedan Gud övergett dem. Han kommer *inte* att vara av så kallat ANSETT religiöst ursprung. Han måste stå ensam, FÖR GUD och MED GUD. Hans livsstil, tal och attityder, både andligt och materiellt kommer att vara olika andras. Han kommer att verka lika missanpassad som Johannes och precis lika kontroversiell. Han kommer inte att vara populär. Han kommer faktiskt att förlora den lilla popularitet han vinner i början av sin verksamhet då han börjar predika Sanningen sådan som Den blivit honom given från höjden. Men han kommer att vara Guds man, och de utvalda kommer att känna igen honom liksom de alltid har gjort genom tidsåldrarna. Denne mans verksamhet kommer att ännu mer öppna de utvaldas ögon, men den kommer att tillsluta och ännu mer förblinda ögonen på dem som har blivit förhärdade. Det var så det var på Jesu tid.

De som hade ett mått av ljus och rättfärdighet på Hans tid var fariséerna. Men då de började ifrågasätta och betvivla och förkasta förvandlades allt deras ljus till mörker och de blev så totalt förblindade att de dödade just

Honom, som var deras Herre. Men å andra sidan fanns det en illa beryktad samaritisk kvinna som såg Honom vid brunnen. I sin synd trodde hon på Honom och allt hennes mörker blev rent ljus och hon fick leva genom Hans nåd medan fariséerna dog. Så lyssna till den här profetbudbäraren då han kommer med Ordet och stäng inte igen öronen, så att inte ditt ljus blir mörker och Guds Ande inte längre talar med dig.

Då vi har sett så här mycket, så låt oss gå vidare och finna vad Skriften har att säga om den här budbäraren. Eftersom den här mannen måste komma till oss i den yttersta tiden just innan Jesus kommer tillbaka skall vi naturligtvis undersöka den tiden i Skriftens ljus ifråga om Hans tillkommelse och se om vi kan finna någon upplysning om den här budbäraren. Jesus själv gav oss nyckeln. Lukas 17:26-30. Två särskilda tidsperioders karaktärsdrag kommer åter att uppenbara sig vid ändens tid. Dessa utmärkande drag härrör sig från tiderna före floden och före Sodoms förstöring.

"Och såsom det skedde på Noas tid så skall det och ske i Människosonen dagar: människorna åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allesammans. Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allesammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras".

Då vi läser de här orden behöver vi andlig insikt ty alla dessa ord säger oss att världssystemet blir värre och värre ända tills det är liksom på Noas och Lots tid. Nu är det där sant. Men vad hjälper det att veta hur det är ställt med världen om vi inte har någonting ifrån Gud som kan hjälpa oss i de där förhållandena? Eller om vi säger så här: Här är en uppenbarelse om hur det står till med världen hur är det då med oss? Vad har vi till vårt förfogande? Vad var det, som pågick på den tiden, som talar om för oss vad som är på vår sida? Det finns alltid två sidor.

På Noas tid fanns det två grupper. Där var de onda, som förgicks, men där fanns också de rättfärdiga, som undkom. På Lots tid fanns tre grupper:

1. Sodoms innevånare.
2. Lot och hans familj.
3. Abraham och hans familj.

Om nu vår tid skall vara en exakt parallell till de där tiderna måste vi se oss om efter den andliga och nyttiga sida som var deras och tillämpa den på oss.

Se på Noas tid. Här är inte bara en rättfärdighetens förkunnare utan en PROFET, ty Guds Ord kom till honom och genom honom för den tiden. Han varnade och predikade. Han byggde arken. Detta var i lydnad för hela Guds rådslut, och därigenom räddades han och sju andra. Kristi Ande var i den här mannen. Men redan före Noa fanns det en profet som kallades Enok. Då Judas talade om Enok sade han att denne man talade om KRISTI ANDRA TILLKOMMELSE på den förskräckliga tiden före floden. Föreställ er det. Den andra tillkommelsen då det ännu inte hade funnits en första tillkommelse.

Här är verkligen något vi bör känna till, ty vi väntar på den andra tillkommelsen just nu. Fordom, då de hade gått emot Gud och Hans Ord i många, många år, uppstod det en PROFET. Då Guds söner då hade orenat sig med människornas döttrar då kunskapen var så stor och människorna så namnkunniga en period då de var rika och intet fattades dem, fastän de andligen var eländiga och blinda liksom i vår tid – ja, på den tiden kom en PROFET. Och eftersom vår tid skall vara lik den tiden skall vi inte enbart titta och se hur synden tilltar och bristen på andlighet bland dem som påstår sig vara kristna, utan vi skall börja titta efter den Profet som MÅSTE komma. Då Enok fördömde synden och missgärningen fortsatte han att predika om Kristi andra tillkommelse. Tiden var inne att jorden skulle fördärvas. Så kommer det snart att vara. Syndafloedens tid, då, är en förebild till idag, då Herrens tillkommelse närmar sig. På Noas tid blev de rättfärdiga räddade. Gud gjorde det. De onda förgicks. Allt detta kommer att ske igen. Men glöm aldrig att liksom de fick en budbärare, som var profet kommer vi också att få en.

Ta nu Lots tid, då Sodom förgjordes. Hela berättelsen finns i Första Mosebok, kapitel 18 och 19. Åter måste vi ha ögon inte bara för de onda. Vi måste se vad som tillkommer oss, vad som är vår del.

Då fienden väller in som en flod höjer Gud ett banér.

Jesaja 59:19.

"Så skall Herrens namn bliva fruktat i väster och hans härlighet, där solen går upp. När fienden bryter fram lik en ström, skall Herrens Ande höja ett banér emot honom".

(Engelsk Bibelöversättning.)

Nå, fienden har kommit in, låt oss då se oss om efter det där banéret. På Lots tid, då orättfärdighetens kalk var fylld, glömde inte Gud Sina egna utvalda. De hade Hans särskilda omsorg. Vad var den omsorgen? Gud själv uppenbarade Sig för Abraham. Där i middagshettan då Abraham satt vid dörren till sitt tält såg han tre män närma sig. Han sprang och föll ned för EN av dem och ropade: "MIN HERRE."

Vid aftontiden, då de två änglarna (som också såg ut som män) gick ner till Sodom, började Gud tala med Abraham. Gud gav Abraham (en PROFET) uppenbarelsen om Sodoms förstörelse. I Första Mosebok 18:17 sade Gud:

"Kan jag väl dölja för Abraham, vad jag tänker göra?"

Nej, det kunde Han inte göra, ty Gud uppenbarar för Sina tjänare profeterna vad Han tänker göra. Och då Han uppenbarar för Abraham om den kommande förstörelsen uppenbarar Han DEN KOMMANDE SONEN, vilken DEN TROFASTE Abraham längtade efter. Och lägg märke till det här. Här uppenbarar Gud Sig i mänskligt kött och uppenbarar för Abraham den tid då sonen skulle komma. Då Han gör detta ler Sara för sig själv. Och Gud, med ryggen mot tältet i vilket Sara är vet att hon ler för sig själv och Han talar och avslöjar hennes tankar, till och med hennes hjärtas tankar.

Gud, DEN STORE PROFETEN SJÄLV, läste Saras hjärta. Och detta är precis så som det bör vara. I Hebréerbrevet 4:12 läser vi:

"Ty Guds Ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom så att det åtskiljer själ och ande, märg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar".

Det är vad Ordet gör. Det urskiljer hjärtats uppsåt och tankar. Men Ordet är Gud. Så Det Uppenbarade Ordet (Gud) urskiljde i Abrahams närvaro hjärtats uppsåt och tankar hos de närvarande.

Just denna handling, som Gud gjorde, var precis samma gärning som SONEN (Gud) gjorde på jorden. Det var detta tecken som fick de utvalda att acceptera Honom som Messias. Johannes Evangelium 1:40–51.

"En av de två, som hade hört, vad Johannes sade, och som hade följt Jesus, var Andreas, Simon Petrus' broder. Denne träffade först sin broder Simon och sade till honom: 'Vi hava funnit Messias, (det betyder detsamma som Kristus). Och han förde honom till Jesus. Då såg Jesus på honom och sade: 'Du är Simon, Johannes' son; du skall heta Cefas' (det betyder detsamma som Petrus). Dagen därefter ville Jesus gå därifrån till Galiléen, och han träffade då Filippus. Och Jesus sade till honom: 'Följ mig'. Och Filippus var från Betsaida, Andreas och Petrus stad. Filippus träffade Natanael och sade till honom: 'Den som Moses har skrivit om i lagen och som profeterna har skrivit om, honom hava vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret'. Natanael sade till honom: 'Kan något gott komma från Nasaret'? Filippus svarade honom: 'Kom och se. När nu Jesus såg Natanael nalkas, sade han om honom: 'Se, denne är en rätt israelit, i vilken icke finnes något svek'. Natanael frågade honom: 'Huru kan du känna mig'? Jesus svarade och sade till honom: 'Förrän Filippus kallade dig, såg jag dig, där du var under fikonsträdet'. Natanael svarade honom: 'Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung'. Jesus svarade och sade till honom: 'Eftersom jag sade dig, att jag såg dig under fikonsträdet, tror du. Större ting, än vad detta är, skall du få se'. Därefter sade han till honom: 'Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen få se himmelen öppen och Guds änglar fara upp och fara ned över Människosonen'.

Av dessa verser förstås att detta tecken (att läsa människohjärtan) fick Natanael att omedelbart påstå att den här mannen från Nasaret var Guds Son själv, Israels Konung. Likaså tog kvinnan vid brunnen emot Kristus som Messias på samma grund.

Johannes Evangelium 4: 14 29.

"... men den, som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bliva i honom en källa, vars vatten springer upp med evigt liv'. Kvinnan sade till honom: 'Herre, giv mig det vattnet, så att jag icke mer behöver törsta och komma hit för att hämta vatten'. Han sade till henne: 'Gå och hämta din man och kom sedan tillbaka'. Kvinnan svarade och sade: 'Jag har ingen man'. Jesus sade till henne: 'Du har rätt i vad du säger, att du icke har någon man. Ty fem män har du haft, och den du nu har är icke din man; däri sade du sant'. Då sade kvinnan till honom: 'Herre, jag ser, att du är en profet. Våra fäder hava tillbett på detta berg, men I sägen, att i Jerusalem den plats finnes där man bör tillbedja'. Jesus sade till henne: 'Tro mig, kvinna: den tid kommer, då det varken är på detta berg eller i Jerusalem, som I skolen tillbedja Fadern. I tillbedjen, vad i icke kännen, vi tillbedja, vad vi känna – ty frälsningen kommer från judarna men den tid skall komma, ja, den är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i ande och sanning; ty sådana tillbedjare vill Fadern hava. Gud är ande, och de som tillbedja honom måste tillbedja i ande och sanning'. Kvinnan sade till honom: 'Jag vet, att Messias skall komma, han som ock kallas Kristus; när han kommer, skall han förkunna oss allt'. Jesus svarade henne: Jag, som talar med dig, är den du nu nämnde'. I det samma kommo hans lärjungar; och de förundrade sig över att han talade med en kvinna. Dock frågade ingen, vad han ville henne, eller varför han talade med henne. Men kvinnan lät sin kruka stå och gick in i staden och sade till folket: 'Kommen och sen en man, som har sagt mig allt vad jag har gjort. Månne icke han är Messias?'"

Hon visste att Han måste vara profet. Hon visste att då Messias kom, skulle Han göra det där. Det skulle vara MESSIAS TECKNET. Det skulle vara Hans stadfästelse. Vad nu Gud gjorde som Sonen var exakt vad Han gjorde som Fadern. Det här är sant.

Läs i Johannes Evangelium 8:56.

"Abraham, eder fader, fröjdade sig över att han skulle få se min tid. Han fick se den och blev glad".

Jesus talade om Sig själv då. Han sade att Abraham faktiskt såg Hans dag den tid Han befann sig i, just vid den tiden.

Det här är vad Han menade med det påståendet. Två gånger i Gamla Testamentet uppenbarade Gud Sig för Abraham i mänsklig skickelse. Första gången var då Han uppenbarade Sig efter konungarnas krigståg och kallades Salems Konung. Sedan, senare, uppenbarade Han Sig vid Abrahams tält omedelbart före Sodoms förstörelse. Vid det första tillfället visade Han Sig som en förebild till översteprästen, det ämbete Han iklädde Sig efter Sin uppståndelse. Men vid tältet visade Han förebilden till Sin verksamhet som PROFETEN, det ämbete Han skulle ikläda Sig under Sitt köttis dagar.

Femte Mosebok 18:15 19.

"En profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall Herren, din Gud, låta uppstå åt dig, honom skolen I lyssna till. Det skall bli alldeles såsom du begärde av Herren, din Gud, vid Horeb den dag, då I voren där församlade och du sade: 'Låt mig icke vidare höra Herrens, min Guds röst och låt mig slippa att längre se denna stora eld, på det att jag icke må dö'. Och Herren sade till mig: 'De hava rätt i vad de hava talat. En profet skall jag låta uppstå åt dem bland deras bröder, en som är dig lik, och jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt vad jag bjuder honom. Och om någon icke lyssnar till mina ord, de ord han talar i mitt namn, så skall jag själv utkräva det av honom".

Och vad Han var vid tältet var Han på jorden och det är Han just nu. Tecknet förändras inte. Det är bara så, att nu kommer det att vara Anden i profeten som för samma tecken tillbaka till jorden. Det måste komma genom profeten, ty liksom Israel ropade till Gud: "Låt oss inte höra Din röst hörbar eller se elden synligt, utan tala till oss genom en man, Moses". Gud lyssnade och har sedan dess talat endast genom profeten. Den yttersta tidens Profetbudbärare måste ovillkorligen uppvisa det där tecknet om vi är i den tid som EXAKT motsvarar Lots tid och tiden för Sodoms förstörelse.

Medan vi nu dröjer vid det där, kristne vän, Guds utvalde, kom ihåg att Abraham inte var inblandad där nere i Sodom. Guds utvalda är ett avskilt folk. (Kom ut ifrån henne, mitt folk). De är inte av världen. Lot var där nere, men han var inte utvald. Gud hade inte kallat och avskilt honom. Han bara följde med på Abrahams inbjudan. Han var en god människa, säkerligen, men Gud uppenbarade Sig inte för honom. Bara änglar kom med ett budskap att han skulle dra ut. Lot var inte verkligt avskild och inte heller hans barn. De var de namnkristna som går genom vedermodan. Sodomiterna är naturligtvis, de onda, och de blir förgjorda som det står i Malaki de bränns till aska. Men så underbart det är att veta att just nu handlar Gud med Sina utvalda liksom Han gjorde med Abraham, som är vår fader i tron. Abrahams säd kommer sannerligen att bli välsignad tillsammans med Abraham och besökta av Gud genom Anden.

Eftersom det är absolut omöjligt att tänka på en profet i förbindelse med Kristi andra tillkommelse utan att ta Elia i betraktande skall vi nu göra så. Matteus 17:10 13.

"Men lärjungarna frågade honom och sade: 'Huru kunna då de skriftlärde säga att Elias först måste komma'? Han svarade och sade: 'Elias måste visserligen komma och upprätta allt igen; men jag säger eder, att Elias redan har kommit. Men de ville icke veta av honom, utan förforo mot honom, alldeles såsom de ville. Sammalunda skall ock människosonen få lida genom dem'. Då förstodo lärjungarna, att det var om Johannes döparen, som han talade till dem".

Här lägger man omedelbart märke till att profeten Elia säkerligen måste återvända till denna jord. Men man märker också genast att Jesus kallade Johannes Döparen för Elia. Johannes var inte en reinkarnation av Elia. Han var Johannes med samma Ande över sig som var över Elia. Det här är samma sak som man ser då Elisa bad om en dubbel arvslott av den Ande som var över Elia, och han fick denna dubbla arvslott av samme Ande. Detta gjorde inte Elisa till Elia. Det gav honom helt enkelt ämbetet genom samme Ande. Följ nu detta fram till vår tid. Kommer inte också vi at få en profet, åt vilken detta samma ämbete ges genom Den Helige Ande? Kommer det att komma en sådan vid slutet av den här församlingstidsåldern? Se på Malakias 4:5-6.

"Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning".

Här är ett av de där mycket besynnerliga skriftställena, som i ett svep sammanfattar två vitt skilda händelser som har med en enda person att göra. Ifrågavarande person är Elia. De två händelserna är hans uppenbarelse före Jesu Kristi båda tillkommelser. Nu är naturligtvis inte detta verkligen Elia utan endast "Elias ämbete", ty det finns ingen reinkarnation i Bibeln. Ordet förklarar faktiskt dessa två händelser.

Malakias 6:4a. *"Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen"*, hänсыftar på Johannes Döparen så som det framställs i Lukas 1:17.

"Han skall gå framför honom i Elias' ande och kraft för att vända fädernas hjärtan till barnen och omvända de ohörsamma till de rättfärdigas sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett välberett folk".

Denne, över vilken Den Helige Ande kommer på ett sådant sätt att Han ger honom ett Elia ämbete är precis den samme som i Malakias 3:1a. *"Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg för mig"*, och i Matteus 11:7-10.

"När dessa sedan gingo bort, begynte Jesus tala till folket om Johannes: 'Varför var det I gingen ut i öknen? Var det för att se ett rör, som drives hit och dit av vinden? Eller varför gingen I ut? Var det för att se en människa, klädd i fina kläder? De som bära fina kläder, dem finner I ju i konungapalatsen. Varför gingen I då ut? Var det för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än en profet är han. Han är den, om vilken det är skrivet: 'Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för dig'".

Som det nu har påpekats i Malakias 4:6, var det bara den första delen av den versen som syftade på Johannes Döparen, som hade beklätts med Elia ämbetet. Den sista delen talar uppenbarligen om en annan budbärare med samma ämbete, som vid något tillfälle skall vända barnens hjärtan till

fäderna. Det kommer inte att vara samma person. De kommer att vara olika män, tidsåldrar ifrån varandra. Om den här profeten uppenbarar sig idag kommer han förvisso att vara vår tids Elia, som lever 2 000 år efter Johannes.

För att nu förstå den mening som är gömd i Malakias 4:6 så låt oss noga studera tanken: *"Han skall vända fädernas hjärtan till barnen"*.

Att vända fädernas hjärtan till barnen så som det förklaras av ängeln är för att *"ett välberett folk skall skaffas fram åt Herren"*.

I Romarbrevet 9:23 lär vi.

"Och om han gjorde detta för att tillika få uppenbara sin härlighets rikedom på 'barmhärtighetens kärll', som han förut hade berett till härlighet"?

Dessa barmhärtighetens kärll är GUDS UTVALDA BARN. DE ÄR DE SOM ÄR BEREDDA. Och detta Johannes ämbete hade med dessa utvaldas FÄDER att göra. Något måste göras för att vända fädernas hjärtan till dem. Det skulle komma genom Johannes verksamhet. För då Johannes kom levde inte fäderna efter Guds Ord utan sitt eget. De syndade och kallade det rättfärdighet. De gjorde Guds Ord om intet. Johannes kom dundrande in på scenen. Ut ifrån öknen kom han klädd i skinn, och rå och grovhuggen var han till det yttre. Hans sätt var tappert och stridbart. Han högg med Guds Ord och Ande. Och De, som var starkare än helvetets portar, högg i människornas hjärtan och förde många till bättringens dop och tro på att MESSIAS snart skulle komma. Denna verksamhet i Anden, som Johannes började togs upp av Jesus, ty Johannes måste avta medan Jesus tilltog. Eftersom fädernas hjärtan hade vänts till Ordet (det skrivna), var det inte ett så stort steg att nu vända sig till ORDET (det uppenbarade). De här lärjungarna blev senare apostlarna och de i sin tur blev församlingens fäder ty hednaförsamlingen är byggd på apostlarnas och profeternas grundval.

Efesierbrevet 2: 19-20a.

"Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval".

Men det judiska hjärtat är till att börja med emot hedningen. Av sig själva skulle de aldrig ha tagit emot hedningarna. Men den här stora förvandlingen som åstadkoms genom Johannes verksamhet då han vände hjärtana till Ordet ledde därefter apostlarna att vända sig till Guds barn, fastän de var hedningar.

Apostlagärningarna 15: 14-18.

"Simeon har förtäljt, huru Gud först så skickade att han bland hedningarna fick ett folk, som kunde kallas efter hans namn. Därmed stämmer ock överens, vad profeterna hava talat; ty så är skrivet: 'Därefter skall jag komma tillbaka och åter bygga upp Davids förfallna hydda; ja, dess ruiner skall jag bygga upp och så upprätta den igen, för att ock övriga människor skola söka Herren, alla hedningar, som hava uppkallats efter mitt namn. Så säger Herren, han som skall göra detta, såsom han ock har vetat det förut av evighet'".

Johannes hade så presenterat Ordet att fäderna fick den fulla uppenbarelsen om hedningabarnen och deras hjärtan vände sig till dem. Men sedan "fäderna gick till vila" har församlingen drivit bort. Åter igen har man lämnat Ordet och människorna har accepterat traditioner i Dess ställe. Nu måste det komma en man, en profet, över vilken samme ande (som var över Elia, Elisa och Johannes) måste falla och det skall ske så. Han kommer att komma med Ordet. Han kommer att vända barnens hjärtan tillbaka till fäderna, tillbaka till det sanna Ordet, tillbaka till det Ord som ursprungligen predikades, tillbaka till de tecken som följer Ordet. Han kommer att vara en förelöpare till Kristi andra tillkommelse, då Jesus kommer för att hämta bort Sin Brud.

Ja, en profetbudbärare kommer för att föra Bruden tillbaka till Ordet och de kraftgärningar som följer de troende. Enligt Uppenbarelsboken 10:7 kommer han att ha ett budskap. Han kommer att tala mycket. I detta budskap, som föregår den andra tillkommelsen, kommer han att av Gud få makt att uppenbara de hemligheter, som har varit fördolda. Detta kan kanske verka vara väl mycket begärt. Det är det, men det måste ske i alla fall. Orsaken till att det måste vara så är så enkel att den inte behöver någon förklaring. Ändå kommer den att förklaras. Den förste budbäraren, Paulus,

hade "Så säger Herren" ifråga om Skrifterna. Sedan dess har vi inte haft någonting annat än oenighet om hur de skall tolkas.

Den nuvarande tidsåldern påminner faktiskt om den tid då Jesus sade att människornas traditioner gjorde Guds Ord om intet. Samfunden har undantagslöst vinklat Ordet så att Det skulle uppfylla deras egna avsikter och begär, och där igenom har mycket av Ordets sanna mening förlorats.

På Paulus tid gav han meningens fullhet. Men den har förlorats då köttsliga sinnen försökte förklara den. Varenda grupp, som har skilt sig ifrån de andra för tolkningens skull gör anspråk på att ha rätt och vara ledd av Den Helige Ande. En del av dem, eller alla, måste ha fel, ty Den Helige Ande kan inte ljuga och orsaka oenighet, inte heller är Han villrådig. Så det är alldeles nödvändigt att vi har en profet idag med "Så säger Herren", som skall föra barnens hjärtan till fädernas exakta sanning. Det var att förbli i det ursprungliga ORDET som gav kraften. Vi måste komma tillbaka till den SANNA betydelsen och sedan FÖRBLI i den, och då Bruden blir en ORDBRUD kommer gärningarna att uppenbaras hos Henne exakt som hos Kristus. Hur väntar vi inte på att den där profetbudbäraren skall komma och ge oss budskapet om Ordet för att Jesus sannerligen skall uppenbaras ibland oss ännu en gång, genom Anden.

Den här budbäraren till Laodicea - tidsåldern kommer att få bära en oerhört tung börda. Det kommer att vara med honom liksom det var med andra profeter, särskilt Moses. Folket förtrycktes under Farao. För att Moses skulle kunna komma och förklara sig vara en Guds profet och värdig uppmärksamhet och lydnad för Guds Ord i sin mun måste han nödvändigtvis fånga deras uppmärksamhet genom någon Guds stadfästelse, som skulle trotsa all diskussion.

Detta kan lätt förstås. Hebréerna hade inte haft någon profet på omkring 400 år. En sådan lång tid innebar åtskilliga generationer utan Guds dynamiska Sanning ibland dem och en därav följande okunnighet om Guds väg. Moses skulle behöva övernaturlig stadfästelse av sitt ämbete för att fånga deras uppmärksamhet och vinna deras hjärtan. Det var precis samma situation då Johannes och Jesus kom. Israel hade varit utan profet i ytterligare 400 år med påföljden att sanningen förfallit till mänsklig tradition. Så ytterst svårt det

skulle vara att omvända Israel till sanningen genom en profet. Så då Gud Sände Moses sände Han honom med två tecken. Om folket förkastade det första tecknet (staven som blev en orm) skulle de lyssna till det andra tecknets röst (handen som stacks i barmen och blev spetälsk och sedan ren.) Andra Mosebok 4:8.

"Och HERREN sade: "Om de icke vilja tro dig eller akta på det första tecknet, så måste de tro det andra tecknet."

Gud sade att tecknen var röster. Varje gång tecknen uppenbarade sig i Moses verksamhet var det Guds röst som talade. Det åstadkom naturligtvis två saker. Det förmådde den ene att komma och förhärade den andra mer och mer. Det är vad tecknet gjorde. Det är vad Guds röst gör. Den drar till sig en del, och de kommer närmare tecknet liksom Moses själv då busken glödde, men å andra sidan kommer denna röst, då den kallar, att förhärda hjärtat mer och mer då det förkastar Gud. Så gick det med Farao. Så gick det med fariséerna. Men Moses blev inte missmodig. Han fortsatte. Han visste att Gud var med honom i hans kallelse ty den röst han lydde var en Skriftenlig röst. En sann profet, lik Moses, kommer alltid att vara ett med Ordet. Rösten, SOM talade ur busken, talade Guds Ord så som Det hade blivit givet åt den store profeten Abraham. Den sade; "Jag kommer ihåg mitt löfte till mitt folk. Så Moses lyssnade och lydde, och då han gjorde så kom han med Guds löfte till den generationens människor.

Då nu Gud talade genom det där tecknet, fanns det bara en väg kvar. Israel måste flytta ut ur Egypten uttåget måste komma. Det kommer att komma ett slutgiltigt stadfästade tecken och vår tid kommer att vara över också bortryckelsen måste komma. Liksom Johannes Döparen ropade: "Se Guds Lamm", kommer den här budbäraren till den sista tidsåldern utan tvivel att ropa: "Se, Brudgummen kommer". Liksom aposteln Paulus förklarade Guds hemligheter, vilka åstadkom en sådan dynamisk tro i den tidiga församlingen, så också nu, då den här siste profeten uppenbarar vad Paulus verkligen lärde kommer nu SAMMA ORD, som gav den tidiga församlingen denna TRO, som är fast grundad på Ordet, att komma tillbaka med den tron, och det kommer att vara Uppryckande Tro, tro till att möta Herren i luften och vara hos Honom för evigt.

Så då har vi en yttersta intressant premiss. En sådan profet, som vi har framställt från Ordet, måste uppenbara sig på scenen. Att detta är den yttersta tiden tvivlar vi inte alls på, men vi kanske har våra tvivel ifråga om vem den där profeten är. Vem är han? Var är han? Vem är den där mannen, så stadfäst av Gud med syner och tecken och under? Vem är den där mannen, som ännu aldrig fått en uppenbarelse som inte varit helt rätt? Vem är han, som leder människor till Gud genom Ordet och aldrig lämnar Den Heliga Skrift? En sådan man väntar vi på. En sådan man måste redan nu finnas ibland oss en den segrande sanningens profet.

Kapitel 3.

DEN STADFÄSTE BUDBÄRAREN.

Det kan överhuvud taget inte betvivlas att det finns en profetbudbärare till denna sista tidsålder. Sökandet efter den profeten måste då omedelbart vare av yttersta intresse. Om en sådan man lever idag då borde den mannen redan till en viss grad ha iklätt sig sitt ämbete. Det måste finnas en verksamhet som utmärker honom som den där budbäraren. På det sättet skulle han bli känd.

Enligt vår förståelse av Skriften kommer den här mannen inte att vara erkänd av denna tids religiösa system och ordningar, så vi kan inte titta efter honom där. Han kommer inte att räknas bland de kyrkligt mäktiga. Han skulle faktiskt väl kunna vara lika okänd som Johannes eller Jesus var. Hans födelse skulle utan tvivel vara lika oansenlig som alla de andra profeternas. Utan tvivel skulle mycket av hans verksamhet vara omtvistad medan en del av den skulle välkomnas. Allt detta är sant om han vill hålla sig till Skriften. Och om han är Budbäraren kommer han naturligtvis att hålla sig till Bibelns mönster.

Det finns en sådan man i världen idag, som är absolut stadfäst enligt Skriften att han är profetbudbäraren till Laodiceatidsåldern. Han har allt som Ordet

framställer som nödvändigt. Hans verksamhet är delvis accepterad och delvis förkastad. Hans födelse, uppfostran, utbildning, sätt att predika och undervisa. och att tjäna i Anden har varenda andlig kvalifikation, och han är sålunda stadfäst.

Den mannen är pastor William Branham, som nu bor i Tucson, Arizona och tidigare i Jeffersonville, Indiana, där han tillbringade största delen av sitt liv.

William Marrion Branham föddes åt ett mycket ungt par den 6 april 1909 i en ytterst oansenlig timmerkoja i Burksville, Kentucky. I två dagar efter hans födelse såg hans femtonåriga mor, hans artonårige far och besökande ett vitt dimmigt ljus, som hade kommit in genom fönstret hänga över hans lilla bädd, och det stod ovanför hans huvud då han föddes. Ingen förstod dess betydelse, och därför hade ingen någon hög tanke om det i förhållande till hans senare liv.

Så länge han kan minnas har han haft syner som han inte kunde förstå, och ändå gick de alltid i uppfyllelse exakt så som han såg dem, då synen handlade om en framtida händelse.

En dag då han var bara sju år gammal och bar vatten åt sin far fick han till sin häpnad höra ljudet av vind i lövverket på det träd, under vilket han vilade en liten stund. Han såg upp, men ingenting rörde sig synligt. Då han började gå därifrån kom ljudet igen, men den här gången var det starkare. Då han tittade upp såg han en virvelvind i trädet, och ut ur virvelvinden kom en hörbar röst

som sade: "Rök aldrig, drick aldrig eller besmitta din kropp på något sätt, ty då du blir äldre finns det ett verk för dig att utföra". Han blev naturligtvis rädd och sprang skrikande in i huset. På något sätt var han oförmögen att tala om sin upplevelse för sin mor, så hon drog slutsatsen att William var en mycket nervös pojke och behövde vila.

Några veckor senare då han var ute och lekte bröt en syn fram inför hans ögon och han såg hur en bro byggdes över Ohiofloden (han bodde nu i Jeffersonville, Indiana) och medan männen arbetade såg han ett spann falla och ett antal arbetare dödades. Tjugotvå år senare, då bron byggdes på exakt det ställe han sett det i synen, rasade ett spann och kastade de där människorna in i döden.

Eftersom han inte kom från ett andligt hem (hans far brände ofta whisky olagligt) insåg han inte att Gud arbetade med honom. Så då hans far och kamrater utövade påtryckningar på honom försökte han dricka, röka och gå på dans etc. Men hans försök misslyckades, för varenda gång han försökte röka eller dricka hörde han det egendomliga ljudet av vinden som blåste och kände ett osynligt väsendes närvaro. Eftersom han var besviken och nervös försökte han hålla sig borta från det egendomliga liv som var hans, men han kunde inte.

Vid två tillfällen blev han tilltalad av astrologer som försökte förklara för honom att han var född under ett tecken. De sade honom båda att han hade en gåva, fastän ingen av dem talade om vad det var. En av dem gick till Skriften för att ge honom detaljer. Fastän han var en aning intresserad av vad som sades skakade han det av sig så gott han kunde. Senare när han förstod vad astrologer och medium var tillrättavisade han dem strängt i det att han tog sig myndighet över dem i Jesu Namn. Men ännu var han inte född på nytt.

Han flyttade västerut för att bli lantarbetare då han var ungefär arton år. Men den tragiska nyheten om hans brors död förde honom snart hem. Dödssorgen och trycket från hans underliga liv orsakade ett nervöst svaghetstillstånd. Hans kropp blev svag. Blindtarmsinflammation tillstötte. En operation blev nödvändig. Under narkosen kände han sitt liv glida iväg, och för en stund låg hans livlösa kropp på operationsbordet medan doktorn

arbetade febrilt för att åter få i gång hans hjärtverksamhet. Under den tiden såg han i syner himlen och dödsriket. Han ropade till Gud och lovade att om Gud sparade hans liv skulle han söka Honom och tjäna Honom. Till läkarnas stora förvåning kom han till liv igen.

Trogen sitt löfte gick han omkring och sökte Gud. En dag bad han ensam i vedboden. Där uppenbarade sig ett ljuskors för honom och en röst talade till honom ut ifrån korset på ett okänt språk. Sedan försvann ljuskorset. Han var förlamad av förundran och fruktan. Han hade redan lärt sig genom att läsa sitt Nya Testamente att det fanns olika slags andar, så han undrade om det här var av Gud eller inte. Ännu en gång bad han allvarligt till Gud och ljuskorset uppenbarade sig igen och Guds Ande talade frid till hans hjärta. Då frälsningsfröjden flödade över i hans själ hoppade han upp och sprang i ren översvallande glädje över syndernas förlåtelse och att han hade fått frid med Gud.

Eftersom det verkligen var Gud som nu var i hans liv, leddes han till kunskapen och förståelsen att Dopet i Den Helige Ande var för honom. En dag då han väntade på Gud verkade det som om regn föll över hans kropp, riktigt bombarderade den och sjönk djupt in i honom. Han blev fullständigt, överflödande fylld med Den Helige Ande.

Han sökte och fann utmärkt gemenskap och undervisning hos missionsbaptisterna och blev snart ordinerad till att predika Evangelium. Gud gav honom god framgång, ty hans tält hade ofta skaror på 3 000 och det var många som verkligen blev födda på nytt.

Det var i juni 1933 då han döpte de omvända i Ohiofloden som ett högst förvånande och väl dokumenterat fenomen inträffade. Då han döpte den sjuttonde personen inför en skara, uppskattad till omkring 4000 kom det en brinnande, virvlande stjärna från himlen med ljudet av en framfarande vind som alla kunde höra, och den kom och svävade över honom. Då många sprang i fruktan och andra knäböjde i bön talade en röst ur eldstoden till honom och sade: "Liksom Johannes Döparen var förelöparen till Kristi första tillkommelse så är Ditt budskap förelöparen till Kristi andra tillkommelse". Naturligtvis var det bara han som hörde orden fastän andra hörde ljudet. Detta är exakt som då Paulus blev slagen med blindhet av Gud och hörde Hans röst. Andra hörde ett ljud men inte den egentliga rösten eller röstens ord.

Eftersom han fullt och fast trodde på hela Guds Ord och stod fast vid det faktum att Jesus Kristus är densamme igår och idag och i evighet tvekade han inte att bedja för de sjuka. Genom hela sin verksamhet sökte han sålunda att hjälpa de svaga. Resultaten var ytterst tillfredsställande så att till och med

sjukhuspersonalen till Guds ära medgav och visste att då "den lille baptistpredikanten" kom, var det någon som kom att bli frisk.

Då han nu var fullt och fast i Ordet skulle man kunna vänta sig att synerna skulle avta. Tvärtom förökades de, och med oerhört goda resultat, ty synerna påvisade vanligen ett stort behov som Gud tänkte fylla, och det gick förvisso i uppfyllelse utan ett enda misstag nej, inte ett enda. Vad han än såg i synen talade han om det, och resultatet var alltid det som slutet av synen angav. Det var ett bokstavligt "Så säger Herren". Det stod då fullständigt klart att han måste vara en av dem om vilka det är sagt: "*Edra unga män skola se syner*".

Han såg inte bara syner som alltid gick i uppfyllelse i förbindelse med hans personliga verksamhet utan han hade många upptecknade syner (som han också relaterade) som hade med världshändelser att göra, vilka måste äga rum före Kristi återkomst. Kanske de mest anmärkningsvärda av dessa var följande sju:

I juni 1933 då broder Branham höll sina möten i gamla Masonic Hall på Meigs aveny kom sju stora händelser, som skall gå i fullbordan före Herrens återkomst, till honom genom syner. Det var en junimorgon just innan han skulle undervisa en söndagsskoleklass som denna händelseserie uppenbarades medan han var i trance. Han såg i en syn att Italiens diktator, Benito Mussolini, skulle invadera Etiopien och enligt rösten, som talade med honom, skulle "Etiopien falla vid ljudet av hans (Mussolinis) steg" Emellertid fortsatte rösten och profeterade ett förskräckligt slut för diktatorn, ty han skulle få en ohygglig död och hans eget folk skulle bokstavligen spotta på honom.

Nästa syn visade att Amerika skulle dras in i ett världskrig mot Tyskland, som skulle ledas av österrikaren Adolf Hitler. Rösten förutsade att detta fruktansvärda krig skulle störta Hitler och han skulle få ett mystiskt slut. I den här synen fick han se Siegfried linjen, där en betydande mängd av amerikanska liv skulle krävas.

Det skulle kunna passa att nämna här att ytterligare en syn i förbindelse med detta krig förutsade att president Roosevelt skulle komma att förklara krig

mot Tyskland och genom att göra detta eventuellt bli vald för en fjärde period.

Tredje delen av synen visade att fast det fanns tre ISM er, fascism, nazism och kommunism, i världen skulle de två första bli om intet, men kommunismen skulle blomstra. Rösten förmanade honom att hålla ögonen på Ryssland ifråga om framtida förbindelser, ty fascismen och nazismen skulle uppliskas av kommunismen.

Den fjärde synen som visade sig för honom var en i vilken kolossala tekniska framsteg strax efter kriget förutsades. Detta symboliserades av en äggformad bil med ett plastbubbletak, som körde längs vackra landsvägar med fullkomlig fjärrstyrning. Det fanns ingen ratt i bilen och de som satt i bilen såg ut att spela kortspel av något slag.

Den femte scenen som visade sig hade med världens kvinnor att göra. I denna scen visade sig det snabba moraliska förfallet bland kvinnorna. Det började med att kvinnan fick sin så kallade rätt att träda in i världshändelserna genom att hon fick rösträtt. Hon började snart bära kläder som var alltför avslöjande, hon skaffade sig kortklippt hår och antog mannens klädedräkt. Slutligen visade synen henne nästan alldeles naken och hon höljde sig endast med ett litet förkläde i storlek och form ungefär som ett fikonlöv. Med hennes kvinnlighet så litet värderad kom ett fruktansvärt förfall av allt kött över jorden och tillsammans med det perversion som också Guds Ord säger.

Sedan uppstod i USA en ytterst vacker kvinna, klädd i prakt, och stor makt blev henne given. Hon såg älsklig ut, men det var en hårdhet omkring henne som trotsade all beskrivning. Så vacker hon än var, var hon ändå grym, ond och listig. Hon dominerade landet med sin myndighet, hon hade fullständigt makten över människorna. Synen visade att antingen skulle en sådan kvinna uppstå bokstavligen, eller också var denna kvinna i synen bara en förebild till en organisation, som i Skriften karaktäriseras av en kvinna. Fastän rösten inte talade och avslöjade vem hon var kände han i sitt hjärta att den här kvinnan representerade den Romersk Katolska kyrkan, som är på uppåtgående, och han satte i parentes vid slutet av sin syn, som han hade skrivit ned: "(kanske den Katolska kyrkan)".

Rösten bad honom titta en gång till. Då han vände sig om och såg, slet en stor explosion sönder hela landet och lämnade Amerika som en sönderfallande, kaotisk ruin. Så långt ögat kunde se fanns där ingenting annat än kratrar, rykande högar av spillror och inget mänskligt i sikte. Sedan tonade synen bort.

En del fina bibelforskare ville varna honom att hans syner inte var inspirerade av Gud. Han var många gånger bekymrad över detta och sökte allvarligt Gud och bad att Han skulle låta honom slippa den här egendomliga uppgiften. Ändå fortsatte synerna att komma till honom och gick alltid i uppfyllelse. Ingen blev skadad genom dem, utan tvärtom gick det Guds barn väl på grund av dem. Än så länge hade han inte insett att även Jesus anklagades för att vara av djävulen. Inte heller hade han förstått att då astrologerna identifierade hans ämbete, var det samma sak som då demonerna identifierade Paulus ämbete.

Åren gick och han tjänade Gud så gott han kunde både som pastor och arbetare. Han var skogvaktare för staten Indianas räkning. En dag, den sjunde maj 1946, då han skulle fara på en liten jakttur med en vän blåste en mäktigt brusande vind upp i toppen på en lönn på hans gårdsplan då han passerade under lönnen. Det såg ut som om trädet skulle bli svårt söndertrasat. Han vacklade till av den kolossala stöten. Hans hustru sprang till honom då hon trodde att han hade blivit sjuk. Han vände sig till henne och sade: "I över tjugo år har jag inte kunnat förstå detta mitt ämbete. Jag kan inte fortsätta så här. Jag måste få veta svaret. Är det här av Gud? Vad handlar det om alltsammans? Jag måste få veta det. Jag far bort och lämnar dig och barnet. Jag kan inte komma hem förrän jag vet svaret. Jag skall söka Gud med min Bibel och bön och komma underfund med det eller aldrig komma tillbaka".

Så svårt att säga och göra. Vilken överlåtelse åt Gud att lära känna Honom eller dö.

Då han sålunda hade bestämt sig för han ensam för att söka Gud på en hemlig plats, fast bestämd att ta reda på svaret och att finna frid i sitt liv. Medan han gömde sig för alla kastade han sig ner på sitt ansikte och ropade till Gud om förlåtelse för alla sina misslyckanden och överlämnade sig

allvarligt åt Guds fullkomliga vilja. Då han hade utgjutit sitt hjärta i bön satte han sig upp och väntade på svaret. Omkring elfte timmen såg han ett milt ljus visa sig. Där hängde en stor stjärna. Den hade inte uddar utan liknade mera en eldkula. Sedan hörde han fotsteg och en storvuxen man, som vägde kanske 100 kg, mörkhyad med axellångt hår närmade sig honom. Hans ansikte var skägglöst. Då han fick syn på denne ståtliga främling blev han mycket rädd. Men främlingen såg mycket vänligt på honom och sade: "Frukta inte. Jag är sänd från Gud den Allsmäktiges närhet för att tala om för Dig att Ditt egendomliga liv och dina missförstådda vägar har varit till för att visa att Gud har sänd Dig för att ta en helbrägdagöresegåva till världens människor. OM DU VILL VARA ÄRLIG OCH FÅR MÄNNISKORNA ATT TRO DIG SKALL INGENTING KUNNA HÅLLA STÅND INFÖR DIN BÖN, INTE ENS CANCER".

Sedan han förklarat detta för broder Branham, fortsatte ängeln med att säga att han liksom Moses skulle få två egendomliga tecken, av vilka det ena skulle bygga upp människornas tro, medan det andra skulle vara ett tecken på Kristi andra tillkommelse. Det första tecknet skulle ges någon tid längre fram och skulle vara ett egendomligt tecken i hans hand. Detta tecken skulle vara att då han grep en persons hand, som hade en bakteriesjukdom, skulle hans hand svullna och anta olika färgskiftningar, varigenom han skulle kunna få veta sjukdomarnas namn, Om det var andra sjukdomar än den bakteriella sorten skulle Anden låta honom veta genom uppenbarelse vad felet var. Denna gåva har setts av många människor och är ytterst uppbyggande för tron. Att bara läsa om det utan att se en synlig manifestation av det är förvirrande. Ändå är det en äkta gåva.

Det andra tecknet, som skulle följa, skulle vara förmågan att i Anden veta människornas hjärtans hemligheter såväl som deras fysiska problem. Detta tecken har också setts oräkneliga gånger och bygger inte bara upp tron, utan eftersom den förmågan tillhör profeten är den ett definitivt tecken på Herrens snara tillkommelse.

Eftersom det inte tar lång tid för nyheterna om en sådan mäktig verksamhet att spridas dröjde det inte länge förrän pastor Branham kallades till många platser. Han höll stora möten över hela Amerika och i många delar av världen. En del av dessa möten utomlands är av särskild betydelse, ty de illustrerar Guds kraft i hans liv. Till exempel är det väl känt att kung George VI

av England blev helad från en sjukdom i benet. Konungens brev med tack och lovprisning till Gud finns i broder Branhams dokumentsamling. En stor del av Finland känner också till att en död pojke uppväcktes då han var där.

I Afrika, där broder Branham höll ett möte i Durban, uppgick åhörarskaran till över 100 000, och på en enda kväll tog uppskattningsvis över 30 000 människor emot Kristus som Frälsare. Denna oerhörda rörelse till Gud uppkom då hedningarna fick se att kraftgärningarnas Gud ännu lever, och att Han är den ende sanne Guden. Helbrägdagörelsen tillgick så här: Flankerad av tjugtals predikanter och många läkare predikade broder Branham Ordet och kallade sedan på dem som behövde helbrägdagörelse. Bland dem som kom var en stackars deformerad varelse, som kort efter födelsen hade blivit så grymt skadad att han aldrig kunnat gå upprätt utan faktiskt gick böjd på båda händerna och fötterna och liknade därför mycket ett djur i rörelserna. De som hade hand om honom försökte försörja honom genom att visa upp honom som en kuriositet på gatorna. De hade satt en kedja och halsband på honom som man skulle göra med en björn, och han hoppade upp och ner som ett djur som dansar och hoppades därigenom tjäna några cent att leva av. Då han kom fram för förbön fick broder Branham en syn där mannen stod upprätt, helad av Guds kraft. Med denna syn för sina ögon uppmanade han hedningarna och de otroende att ta emot Herren som Frälsare om den här mannen blev frisk ögonblickligen. Många, för att inte säga skaror, kände den här mannen och visste om hans fruktansvärda tillstånd. Han utmanade hedningarna, agnostikerna, kyrkomedlemmarna, de olika infödingsstammarna, och de höll alla med om att om denne man blev helad i Jesu Namn, då är Jesus verkligen Gud.

Så fort broder Branham bad stod mannen upprätt. Så människorna jublade och prisade Gud. Efter inbjudan till altaret, som gavs två gånger så att ingen skulle kunna missförstå syftet uppskattades det att 30 000 kom för att bli frälsta medan 25 000 blev helade.

Vid slutet av mötena i den staden ledde borgmästaren en stor parad som uppvisade sju lastbilar, lastade med kryckor, käppar och annan utrustning som en gång använts av krymplingar för att underlätta förflyttning.

I staden Bombay i Indien, där det uppskattades att 400 000 kom för att höra honom, predikade han Guds Ord med myndighet och förklarade att de var alldeles för vidskepliga och att deras gudar var maktlösa. För att förklara sin ståndpunkt tog han stadens ledande tiggare, som var alldeles blind av att ha tittat på solen, vilken han dyrkade. Denne man var känd av borgmästaren och alla stadens människor. I en syn såg broder Branham vem han var, var han bodde, hur han hade blivit blind. Kort sagt, han kände till hela hans personliga historia, vilket han avslöjade för folket. De blev förvånade, men den förvåningen var inte så stor som deras undran vad de skulle göra då broder Branham uppmanade alla de ledande prästerna som var närvarande att komma och bedja till sina gudar om mannens befrielse. Han utmanade buddisterna, han utmanade jainisterna, han kallade på dem alla. Ingen svarade på hans kallelse. Då alla vägrade sade han till dem: "Era präster och ledare har alla vägrat att komma i sina gudars namn. Idag har jag kommit i min Herres, Jesu Kristi Namn. De säger att deras gudar inte kan hela denne man. Jag säger att min Gud kan. Om nu den här mannen blir helad då jag ber till min Gud, vill ni då överge alla dessa maktlösa gudar och komma till Jesus som er Frälsare"? Åhörarskaran höll med om att det var så man skulle göra. Enligt den syn broder Branham hade fått om att mannen skulle få sin syn tog han då den stackars tiggaren i sina armar och bad. Plötsligt ropade mannen att han kunde se och demonstrerade det genom sina handlingar. Tumult utbröt då de där stackars människorna försökte få tag i broder Branham bara för att få röra vid honom och bli helade.

I Tyskland gäckade han häxmästarna som kom i stort antal för att omintetgöra hans verksamhet. De lyckades faktiskt skaffa fram ett stort svart moln över tältet, vilket med en tornados styrka skulle riva det i trasor. Broder Branham gick upp på plattformen och i Jesu Namn upplöstes molnet ögonblickligen och solskenet bröt igenom.

Kanske en av de mest fascinerande illustrationerna av hans offentliga verksamhet i Amerika är en händelse i Portland, Oregon. I den staden fanns en stor och stark man, som på grund av att han tydligen var demonbesatt, älskade att förstöra evangeliska möten. Han hade lyckats mycket bra med detta varenda gång han gick till ett möte. Då broder Branham kom till Portland för att predika i en stor hörsal uppenbarade den här mannen sig plötsligt under predikan och kom med snabba stora steg upp på plattformen.

Han knöt näven och hotade att skada broder Branham och kallade honom bedragare, bluffmakare, orm i gräset, ett djävulens redskap. Broder Branham hade predikat om Guds kraft, så då polismännen sprang fram vinkade han tillbaka dem och antog utmaningen ensam. Mannen kom närmare och hotade fortfarande. Åhörarna tillsades att förbli stilla och bedja. Av någon anledning kunde den där elake personen inte komma ända fram till broder Branham utan utslungade sina okvädningsord på några fots avstånd. Då sade broder Branham med stort lugn: "Satan, därför att du har utmanat Guds tjänare inför denna församling måste du böja Dig inför mig. I Jesu Namn skall du falla för mina fötter." Hur stark den där mannen än var och hur beslutsam och våldsam han än var började han sakta slappna svetten bröt fram på hans panna. Missräkning och fruktan avspeglades i hans ansikte. Så föll han med en vaggande rörelse, som påminde om en orms, tvärs över broder Branhams fötter. Starka män måste ta honom därifrån. Sedan fortsatte mötet i samma demonstration av Guds kraft.

Ett konstant flöde av övernaturliga syner har passerat framför denne Guds profets ögon. De följande är högst häpnadsväckande och upplysande.

SYN 1: VARNING FÖR SPIRITISM.

En natt, inte lång tid efter broder Branhams omvändelse, kom han tillbaka från en plats under en gammal ek, där han tidigare hade bedit i hemlighet. Det var någon gång mellan kl. 1 och 3 på natten. Hans mor och far hörde honom då han gick in i sitt rum, och de ropade på honom och talade om för honom att hans lilla syster var sjuk. Han böjde knä och bad för henne och gick sedan tillbaka till sitt eget rum.

Sedan han kommit in i sitt rum hörde han ett ljud som liknade två elektriska trådar som gnids mot varandra så att de gnistrar. Han arbetade som kabelläggare vid den tiden, och han trodde att det måste vara kortslutning i husets ledningsnät. Men plötsligt förändrades ljudet och ett underligt ljus fyllde rummet. Så tycktes det honom att han stod i luften. Det skrämde honom mycket och han trodde att han höll på att dö.

Därefter märkte han att ljuset var överallt runt omkring honom. Då han tittade upp såg han en stor stjärna just ovanför den plats ljuset kom ifrån.

Den kom närmare och närmare. Då verkade det som om han inte kunde varken andas eller tala. Därefter verkade stjärnan slå sig till ro på hans bröst.

Då förändrades scenen, och det såg ut som om han kom fram på en kulle med grönt gräs och just framför honom låg en gammalmodig fyrkantig karamellburk. Inne i burken var en stor tobaksfjäril eller fluga som försökte komma loss. Han började vända sig åt höger, och där stod den mäktige ängeln och tittade på honom. Ängeln sade: "Se, vad jag har att visa dig". Så såg broder Branham en arm kasta en sten och krossa karamellburken. Tobaksfjärilen försökte flyga iväg. Men den kunde inte lyfta från marken, dess kropp var för tung för dess korta vingar.

Sedan kom flugsvärmar ut ur fjärilen, och en av flugorna flög in i broder Branham's öra. Ängeln sade till honom: "Flugorna, som du har sett representerar onda andar, sådana som spådomsandar"

Så varnade han: "Var försiktig". Detta Upprepades tre gånger. Därefter kom broder Branham till sig själv igen. Han kunde inte sova mer den natten. Följande dag var han mycket försiktig. Han gav akt på varenda rörelse och väntade sig att något skulle hända när som helst. Alltsammans var väldigt nytt för honom, ty det var den första varning han fått genom en syn.

Vid middagstiden den dagen gick han till en liten speceributik för att köpa sin lunch. Där fanns en kristen som arbetade i butiken, broder Branham hade just lett honom till Kristus. Senare var han broder Branham till stor hjälp i det Evangeliska arbetet. Medan han var där relaterade broder Branham sin syn för honom då en dam kom in genom butikens huvuddörr.

Broder Branham fick en underlig känsla, och visste att en främmande ande hade kommit in. Han nämnde det för broder George DeArk, hans vän. Damen gick fram till broder DeArk's broder Ed och sade: "Jag söker en man vid namn Branham. Det har sagts mig att han är en Gudsman". Då ropade Ed på broder Branham. Då han kom dit hon var frågade hon honom: "Är ni William Branham, Guds profet"? Han svarade henne: "Jag är William Branham".

Hon frågade: "Är ni den som utförde det där miraklet med herr William Merrill på sjukhuset och helade Mary Ohanian (hon bor på E. Oak St. New

Albany, Ind.) sedan hon hade varit krympling i 17 år"? Han svarade: "Jag är William Branham, Jesus Kristus helade dem". Då sade hon: "Jag har förlorat en del fast egendom, och jag vill att ni skall lokalisera den åt mig". Broder Branham förstod aldrig vad hon menade med sitt påstående om fast egendom, men han visste att Satan hade sänt henne i det här ärendet.

Då sade han till henne: "Damen har kommit till fel person. ni måste ha sökt efter en tankeläsare eller ett medium". Då vände hon sig till honom och frågade: "Är inte ni ett medium" Han svarade: "Det är jag inte. Medier är av djävulen. Jag är en kristen och har Guds Ande". Då hon hörde detta gav hon honom en isig blick. Innan han kunde säga något mer hörde han Guds Ande säga till honom att hon själv var ett medium och att detta var flugan som kom in i hans öra i synen.

Då sade han till henne: "Herren sände Sin ängel till mig i natt i en syn för att varna mig för att ni skulle komma och att jag skulle vara försiktig. Jag tackar min Herre för Hans ledande hand. Det här verket, som ni är i, är av djävulen, och ni har kommit för att bedröva Guds Ande". Hon fick känning av sitt hjärta och sade att hon behövde någon medicin. Broder Branham svarade: "Sluta upp med de här sakerna så kommer ert hjärta att bli bra". Hon gick bara ett kort stycke bort från butiken innan hon drabbades av en hjärtattack och dog på trottoaren.

Några dagar senare talade broder Branham om Kristi kärlek med några mekaniker i ett garage, i samma stad, New. Albany, och han berättade också för männen om synen. Han skulle just uppmana dem att bedja och ge sina hjärtan åt Gud då mannen från granngaraget sade: "Billy, du är välkommen till mitt garage när som helst, men lämna den där fanatiska religionen utanför".

Broder Branham svarade: "Min herre, där Jesus inte är välkommen, dit vill jag inte komma. Men jag talar det som är sant, som Gud har uppenbarat för mig".

Sedan mannen hade gjort sitt uttalande gav han till ett mullrande skratt, skakade sedan sin hand mot broder Branham och gick ut ur huset. Men innan han nådde sitt garage körde hans egen svärson över honom, då han backade

ut genom dörren med sin lastbil full av järnskrot, och krossade både fötterna och anklarna på honom.

Två dagar senare, då han talade vid ett gatumöte sade en dam med vanför arm till broder Branham: "Jag vet att Guds smörjelse är över Dig, var snäll och kom ihåg min vanföra arm då du beder. Den har varit så där i åtskilliga år. Han sade till henne: "Om du verkligen tror så räck ut Din arm, ty Jesus Kristus har helat Dig." Omedelbart blev hennes arm frisk. Den stackars kvinnan grät av glädje då hon böjde knä och tackade Gud.

En kvinna som stod bredvid sade: "Om den där religionen, som Billy Branham har, är den sanna religionen vill då inte jag ha något av den". Men då hon vände sig för att gå bort hände något märkvärdigt. Hon snubblade över en bräda, och då hon föll till marken bröt hon armen på 15 ställen. Den arm som bröts var på samma sida som den kvinnans som blev helad.

SYN 2. MILLTOWNSYKEN.

Någon tid senare var broder Branham åter i sin mors hem. Liksom de flesta andra synerna kom denna till honom omkring klockan två eller tre om morgonen. Det tycktes som om han var i en mörk skog, och där han vandrade fram hörde han ett ytterst rörande rop. Det verkade som om han hörde ett lamm bräka. Han tänkte: "Var är den där lilla stackaren"? Och han började söka efter det i dimman och mörkret. Först tyckte han att det sade: "Bää, bää". Men eftersom ljudet kom närmare verkade det vara en mänsklig röst som sade: "Milltown, Milltown".

Broder Branham hade aldrig hört det namnet tidigare, och just då kom han ut ur synen. Han började tala om för de sina att någonstans fanns ett av Guds lamm, som var i nöd, och det var nära en plats vid namn Milltown. En man som hette George Wright, som var med broder Branhams församling sade att han kände till ett Milltown som låg bara ett litet stycke ifrån hans hem. (Broder Wrights adress är De Pauw, Indiana). Så nästa söndag for broder Branham till Milltown.

Då han kom dit tittade han sig omkring, men han tycktes inte kunna få syn på något som Herren skulle vilja ha honom där nere för. Till slut beslöt han sig för att hålla ett gatumöte framför en affär men broder Wright, som var med honom, sade att han hade ett ärende att uträtta först och frågade om broder Branham ville följa med honom. Han svarade: "Ja, det vill jag". De körde uppför en kulle och broder Branham såg en stor baptistkyrka som låg intill en kyrkogård. Broder Wright sade: "Den här kyrkan används inte längre annat än till begravningar". Just som han sade det kände broder Branham någonting röra sig i hjärtat. Det var där Herren ville ha honom. Då han talade om detta för broder Wright svarade han: "Jag skall fara och hämta nycklarna och släppa in Dig så att du kan titta på den". Medan han var borta satte broder Branham sig ned på trappan och bad: "Himmelske Fader, om det är här du vill ha mig, så öppna den här dörren för mig". Herren tillät detta att ske och han annonserade ett möte. Men han såg snart att situationen skulle bli mycket svår eftersom församlingarna där hade undervisat människorna emot Gudomlig helbrägdagörelse.

Den första broder Branham bad att komma till mötena sade till honom: "Vi har för bråttom för att gå på några väckelsemöten. Vi föder upp kycklingar och har inte tid till något sådant. Den mannen dog emellertid kort därefter, så han födde inte upp några fler kycklingar.

Följande lördag började de väckelsemötena. Bara fyra människor var med, och det var familjen Wright. Nästa kväll var litet bättre. I Tredje kvällen kom en man, som såg hård ut, till kyrkdörren, knackade askan ur sin pipa, kom in och satte sig långt bak. Så frågade han broder Wright: "Var är den där lille Söndags Billy, jag vill ta mig en ordentlig titt på honom". Broder Wright kom fram och talade om för broder Branham att ett mycket svårt fall just hade kommit in i byggnaden. Men innan mötet var slut den kvällen var han vid altaret och ropade till Gud. Hans namn är William Hall, och han är pastor för den för samlingen nu.

Snart var det många som kom och broder Branham nämnde synen för folket. Då kom broder Hall och sade: "Å, broder Branham, det finns en flicka som bor nedanför kullen här, som har läst Din bok, JESUS KRISTUS DEN SAMME IGÅR IDAG OCH I EVIGHET. Hon har legat på rygg i åtta år och nio månader och har aldrig varit ur sängen. Hon har tuberkulos, och läkarna sade för många år

sedan, att det inte finns något hopp. Hon är nu omkring 23 år gammal. Hon ligger där och tynar bort och väger bara ca 20 kilo. Flickan har tiggt och bett att du skall komma ner till henne, men hennes föräldrar tillhör en viss församling här, och det har tillkännagivits för den församlingen att om någon av dem ginge ner för att höra dig, skulle de uteslutas ur församlingen. Men vill du gå"?

Broder Branham svarade: "Jag skall gå om du kan få hennes far och mor att ge sitt tillstånd". Broder Branham kände att Gud ledde honom så. Flickan hette Georgia Carter och hennes far var chef för ett stembrott. Modern gav besked att han kunde komma ner och träffa flickan, men varken hon eller fadern skulle vara i huset medan han var där.

Då han kom in i rummet såg han sin lilla bok ligga på sängen och han frågade: "Tror du vad du har läst"? Hon svarade: "Det gör jag, min herre". Detta sades med så låg röst att han måste komma mycket nära för att höra vad hon sade. Vid den tiden förstod han inte så mycket som han gör nu om helbrägdagörelse, men bad för folk. Då han i en syn såg dem helade. Så han berättade för henne om flickan Nale, som hade blivit helad och föreslog att han skulle bedja att Gud skulle leda honom att bedja för henne genom en syn. (Senare lärde han sig naturligtvis att alla kan bli helade genom att tro på Guds Ord, ehuru Gud fortfarande uppenbarar många helbrägdagörelser för honom genom syner.)

Mötena fortsatte. Gud fortfor att välsigna tills det var åtskilliga hundra som deltog. En dag hade broder Branham dopförrättning vid Tottom Ford vid Blue River. Den aftonen skulle han döpa cirka 30 eller 40 människor. Kort tid förut hade en predikant hållit ett möte i den trakten och predikat emot nedsänkning. Men den aftonen uppenbarade Gud sin kraft på ett sådant sätt att femton av hans medlemmar marscherade ut i vattnet i sina helgdagskläder och blev döpta.

Hela den där veckan hade nu Georgia bett: "Å, Herre, sänd broder Branham på besök till mig igen, visa honom genom en syn att jag kan bli helad så att jag kan bli döpt tillsammans med resten av dem." Då dopdagen kom var flickan mycket orolig och fortsatte att ropa till Gud. Modern försökte lugna henne, men hennes hjärta var krossat och det var omöjligt att lugna henne.

Sedan dopförrättningen var över for broder Branham till broder Wrights hem för att äta middag. Broder Brace, som hade varit tillsammans med honom då den andra synen hade gått i uppfyllelse, kom också med. Men just då talade Anden till broder Branham och sade: Ät ingen mat nu, utan gå ut i skogen och bed".

Så broder Branham sade: "Jag tänker bedja en stund, men ring i klockan då middagen är färdig, så kommer jag". (De hade en gammal vällingklocka.) Så gick broder Branham ett stycke ut i skogen och började bedja.

Men det var svårt att bedja eftersom han fick en massa stickor i kläderna och han hela tiden tänkte på att han skulle bli försenad till mötet. Emellertid började han bedja av hela sitt hjärta och snart kom han i andehänryckning. Till slut hörde han en röst som ropade någonstans i skogen. Han reste sig upp, solen hade gått ner och det höll på att bli mörkt. Vällingklockan hade ringt, men han hade inte hört den och man hade sänt ut folk för att söka efter honom. Då han reste sig upp såg han ett gulaktigt ljus, som sken ner i skogen från himlen. En röst talade och sade, "Ta vägen förbi Carters" Det var allt. Sedan hörde han röster på flera ställen i skogen som ropade: "Å, broder Branham". Han började gå ut ur skogen och sprang nästan i famnen på broder Wright. Broder Wright sade till honom: "Middagen har varit färdig i en timme och vi har ropat på dig. Vad är det"?

Broder Branham svarade: "Jag kan inte äta. Vi skall fara till Carters. Herren har sänt mig den vägen för att Georgia skall bli helad." Broder Wright svarade: "Alldeles säkert"? Broder Wright ropade och broder Brece kom. De satte sig i bilen och startade mot Carters, ungefär sju engelska mil därifrån. De sade till de andra att äta och sedan komma till mötet. De kunde inte vänta på dem, eftersom synen sade att broder Branham skulle fara då.

Gud arbetade vid båda ändarna av ledningen. Som ni kommer ihåg var det så då ängeln talade till Petrus, folket var samlade i Markus hus och de bad allesammans. Georgia hade blivit orolig vid den här tiden. Modern var i sådan nöd att hon gick in i rummet intill och började bedja.

Hon sade: "Herre, vad skall jag göra? Den där karlen Branham har kommit hit och gjort min flicka så upprörd, och hon har varit döende i nio år. Vem är den här mannen egentligen"? Därefter förlorade hon sig i bönen ande. Plötsligt hörde hon en röst som sade: "Se upp" Då hon lyfte upp huvudet tyckte hon sig se en skugga på väggen. Hon såg att det var en person, och det visade sig

vara Jesus. Hon frågade: "Herre, vad kan jag göra"? I synen sade Herren till henne: "Vem är detta, som kommer in genom dörren"? Så såg hon broder Branham och två män som följde honom. Hon kände igen broder Branham på hans höga panna och Bibeln han bar över bröstet.

Hon började säga "Jag drömmer inte, jag drömmer inte". Hon sprang in i nästa rum och utropade "Georgie, något har hänt" Hon började berätta synen för henne. Då hon nästan hade berättat färdigt hörde hon en dörr slå igen. Hon tittade efter och där kom just broder Branham. Han knackade inte. Han gick bara in genom dörren och kom in. Modern föll tillbaka i stolen och svimmade nästan. Broder Branham gick raka vägen fram till sängen och sade: "Syster, var vid gott mod. Jesus Kristus, som du har tjänat och älskat och bett till har hört din bön och har sänt mig enligt synen. Stå på dina fötter, för Han har helat dig".

Broder Branham tog henne vid handen. Kom ihåg att hon inte hade satt sig upp i sängen på många år. De kunde knappt få ett lakan under henne, hon var så full med sår. Hennes huvud såg nästan fyrkantigt ut, ögonen var djupt insjunkna och hennes armar såg ut som kvastskäft där de var som tjockast. Men då broder Branham sade att Jesus hade helat henne steg hon omedelbart upp och kom på fötter. Hennes mor började skrika. Där såg hon för första gången på nio år sin dotter gå tvärs över golvet, inte av egen kraft utan genom Den Helige Andes kraft och utan något mänskligt stöd. Då broder Branham vände sig för att gå ifrån huset kom hennes syster inspringande, och hon började också skrika.

Senare, då hennes far kom hem och såg sin dotter sitta vid pianot och spela, svimmade han nästan. Han gick ner på staden och började tala om för alla människor vad som hade hänt. Flickan gick ut på gårdsplanen, satte sig ner på gräset och började välsigna gräset och löven. Hon tittade upp mot, himmelen och sade: "Å, Gud, så god du är mot mig." Hon var så lycklig.

På mötet den kvällen var det packat med folk i byggnaden. Då söndagen kom hade de en dopförrättning till. Både Georgie och flickan Nale döptes i Totton Ford följande söndag. Georgia är nu pianist i Milltowns baptistförsamling och är fullkomligt frisk.

Ovannämnda illustrationer är bara två till i antalet. Sanningen är att det förekommit tusentals syner i förbindelse med helbrägdagörelse som har ägt rum på plattformen. Det har aldrig förekommit att de inte varit helt korrekta och det kommer heller aldrig att ske.

De som har varit på broder Branhams möten vet att han mycket ofta säger: "Så säger Herren". Då han gör det kommer det att gå i uppfyllelse vad han än talar om. Det slår aldrig fel en enda gång. Om han inte säger dessa ord har det inte varit någon syn som tecken på att det alldeles säkert kommer att ske. För att illustrera detta så att det blir förståeligt låt oss säga så här. Här är två krymplingar som står framför honom. För var och en av dem berättar han den syn han har sett som säger honom vem människorna är, var de är ifrån och vad som har orsakat deras tillstånd. Efter bönen kan han sedan säga till den ene: "Gå, och tro på Gud". Men till den andre säger han kanske: "Så säger Herren, du är helad". Den person han sist talade till kommer då att resa sig omedelbart. Eller om Gud väljer att hela personen litet senare så gör det ingen skillnad, för personen ifråga kommer att bli frisk. Ser ni, i första fallet fick han ingen syn som visade att den förste blev helad. I det andra fallet såg han en syn där personen gick. Varenda syn går i fullbordan exakt som den setts.

Här är ytterligare ett exempel på detta. I ett möte kom en gång en blind man fram för förbön. Då han bad sade broder Branham "Så säger Herren, du är helad". Mannen fortsatte sin väg lika blind som någonsin. Han gick till en av dem som ledde mötena med broder Branham och sade att han var förbryllad över resultatet av den profetian. Mannen spelade upp bandet, på vilket bönen för de sjuka var inspelad, och synen hade alldeles säkert visat att broder Branham sade: "Så säger Herren, du är helad". Han uppmuntrade mannen att tro Gud och talade om för honom att det var sant och att han var som Abraham fordom till vilken Gud sade: "Jag har gjort dig till en folkens fader ... och jag skall föröka dig". För honom betydde det: "Jag har sagt att du är helad tro att det är gjort nu". Mannen blev glad och gick omkring och prisade Gud för sin helbrägdagörelse. Han livnärde sig på att sälja tidningar, så då han inte ropade ut det han hade att sälja prisade han Gud för Hans godhet. En dag då han var och rakade sig tog barberaren skämtsamt upp ämnet helbrägdagörelse och pastor Branham. Den blinde mannen sade: "Ja, jag vet allt om det där. Jag gick dit. Han bad, för mig, och pris ske Gud, jag är

helad". Så snart han sade det blev han fullkomligt helad. Han hoppade ur stolen och prisade och lovade Gud.

I januari 1950, medan pastor Branham höll möten i Houston, Texas, inträffade en högst förvånande händelse, som för evigt stadfäste sanningen att ett övernaturligt ljus följer med hans helbrägdagörelseverksamhet. Det hände sig så att en rasande predikant anklagade broder Branham för att låta påskina att han helade de sjuka. Han förfäktade också att helbrägdagörelse inte var för vår tid. Han var så envis (tillsammans med några andra predikanter) att några av ämbetsmännen beslöt att en debatt skulle få

anordnas. Detta gav naturligtvis pressen mycket vatten på sina kvarnar. I det som till slut urartade till dålig teater, bad "pastor" Best sina fotografer (Ayers och Kipperman) att ta bilder medan han skakade knytnäven under pastor Bosworths näsa. Då han paraderade fram och tillbaka bad han om åtskilliga bilder till. Till sist, då det var tydligt att pastor Best och hans grupp inte hade vunnit något utan snarare att åhörarna stod på Branhams sida uppmanades broder Branham flera gånger att komma fram. Nu är broder Branham en vis, ödmjuk Guds tjänare. Han visste att om inte den faktiska demonstrationen av det sanna Ordets kraft kunde få människor att förstå, så skulle inte en debatt eller diskussion göra det. Men till sist kom han fram. Då han stod i predikstolen tog fotograferna en enda bild till och det var av broder Branham. Då bilden togs såg många (de flesta såg det inte) ett klart ljus uppenbara sig över pastor Branhams huvud. Då filmen framkallades i studion var de åtta eller nio som tagits av pastor Best fullständigt negativa, men bara den som tagits av broder Branham blev skarp och där fanns ljuset över hans huvud. Detta fotografi togs till Dr. George Lacy, som då var chef för FBI:s laboratorier. Han gav två undertecknade uttalanden om att man inte hade mixtrat med negativet och att det inte var någon dubbelexponering, att alla kända prov hade företagits och utlåtandet var att detta var en äkta oförfalskad bild. Han antydde personligen att den här bilden var den enda äkta bilden i hela världen av ett övernaturligt väsen. Eftersom man sannerligen skulle kunna skriva fler böcker om denne mans offentliga verksamhet och eftersom vi inte har så mycket utrymme att fortsätta är det bäst att berätta om de saker som sker i hans mer privata verksamhet och som ändå har setts av hans kamrater tillsammans med honom.

Broder Branham älskar naturen. Han jagar och fiskar. Han rider och går till fots miltals. Så de följande av de här illustrationerna kommer att ha att göra med de skogar och höjder han älskar så högt.

EN BEVITTNAD UPPSTÅNDELSE.

En dag for broder Branham och Banks och Lyle Woods (två bröder som tidigare var Jehovas Vittnen) till Dale Hollow, Tennessee för att fiska. Första morgonen ute på vattnet började Banks och Lyle tala om en kär gammal dam från Church of God, som de kom ihåg, vilken brukade ge dem färskt bröd och

mjök att äta. Då de tänkte på hennes kristliga hjälpsamhet sade Banks till Lyle att de borde fara tillbaka och hälsa på henne och tala om för henne att de nu var frälsta och försökte tjäna Gud. Då han sade det kände broder Branham att Guds Ande rörde vid honom och påkallade hans uppmärksamhet och en röst sade: "Så säger Herren, Inom några timmar kommer ett litet djur att uppstå från de döda".

Genast tänkte han på en liten kattunge som hans son Joseph hade kramat för hårt och sedan tappat i golvet. Han tänkte att den nu kanske hade dött och att en trons bön skulle låta den uppstå åt sin ägare.

De hade fiskat i några timmar och då drog Lyle upp en liten blågäl. Den där fisken var mycket liten, och ändå hade den på en gång helt slukat både betet och kroken. Det var omöjligt att få ut kroken, så Lyle ryckte helt enkelt till hårt i reven och kroken kom ut, men tillsammans med den kom fiskens gälar och inälvor. Då han kastade fisken i vattnet sade han: "Du har satt Din sista potatis, gosse lille" Fisken sprattlade till en eller ett par gånger, lade sig på sidan och flöt så med vågorna och drev mot stranden.

Omkring 30 minuter senare kom en underlig känsla över broder Branham. Han tittade mot träden på strandkanten och där kom ljudet av en framfarande vind och den rörde sig som en virvelvind, och Guds Ande talade åter: "Stå upp. Tala till den lilla fisken, så skall den få liv".

Omedelbart ställde han sig upp på sina fötter och ropade: "Lilla fisk, jag ger dig liv". Den där döda fisken, som bara sekunder tidigare flöt på de omgivande vågorna och drev mot stranden vände sig plötsligt och simmade som ett skott ut till djupen. Banks Wood kände respekten för kraftgärningen och sade som apostlarna fordom på förklaringsberget: "Här är oss gott att vara" Lyle kände sig bekymrad och sade: "Broder Branham, det där var för mig, eller hur"?

"Nej", svarade broder Branham, Det var det inte".

Männen var pålitliga vittnen till denna häpnadsväckande händelse.

Varför hade Gud låtit den där fisken uppstå? Fanns det inte hundratals hjälplösa människor på broder Branhams bönelista? Hade det inte varit bättre att han botat några krymplingar, några cancerfall till Guds ära? Jo, Han vill bota dem, och den här fiskens uppståndelse visar att Gud är hela världens

Gud, de små så väl som de storas. Som Han själv sade: Han håller ögonen på sparven. Han vakar över den minste. Han vill ta vård om Sina skapelser. Han älskat dem alla.

RENEN OCH BJÖRNEN.

Broder Branham har alltid varit en hängiven son. Så då hans mor dog kände han saknaden efter henne mycket djupt. Men all trösts Gud tröstade hans hjärta ifråga nå henne. Och som en kär förälder vet hur man skall få barnet att tänka på något annat än förlusten gav Han honom en syn om en framtida jakttur i Canada. Han berättade hela synen för sin församling i Jeffersonville månader innan den gick i uppfyllelse.

I synen jagade han storvilt någonstans i Nordamerika. Han kunde inte tala om exakt var, men han visste vad slags byte han skulle fälla. En av troféerna var ett djur som såg ut som ett rådjur men var mycket, mycket större. Han hade aldrig sett eller jagat något liknande i sitt liv. Då han gick ut för att jaga djuret var han i sällskap med två män, av vilka den ene hade en grön rutig skjorta. Medan han smög sig efter det här rådjursliknande djuret såg han en ko och kalv av samma ras. Efter att ha kommit i läge för ett bra skott nedlade han djuret och gick bort för att granska det. Då han gjorde det såg han en liten hand, som liknande ett barns, sträckas ut och mäta hornens längd. Måttbandet gav exakt 42 tum.

Då han förde bort sitt byte såg han en stor silvergrå björn. Han dödade denna björn med ett skott. Sedan den låg där död kom han att tänka på att han hade dödat den med en bössa kaliber 270 och 7,8 grams kula, vilket faktiskt är för litet för den sortens villebråd. Han flådde björnen. Då lämnade, synen honom.

Omkring en månad senare inbjöd en kär vän honom att fara till Alaska för att jaga björn och älg. Men inbjudan tycktes inte stämma med synen, eftersom älgen har skovelhorn och djuret i synen hade rådjurshorn.

Ungefär en månad till gick och han fick en inbjudan från Bud (Harvey) Southwick, en första klassens färdledare på Alaskarutten, att komma och jaga

björn tillsammans med en annan kristen broder, Eddie Byskal, färdledarens pastor. Broder Branham hade varit där på jakt tidigare och medan han var där kunde han hjälpa en mycket sjuk ung man att återfå sin hälsa. Helbrägdagörelsen gick till så här.

Fort St. John ligger mycket långt norrut. Det är faktiskt uppe i Yukon där solen inte går ner riktigt utan bara blir dunkel. Så jägarna hade gott om tid att tala om andliga ting. Pastor Byskal berättade för Bud om broder Branhams möten, om synerna och helbrägdagörelserna. Bud sade då hur glad han skulle bli om broder Branham kunde få träffa hans bror, som hade epilepsi, ty han var säker på att det skulle leda till något gott. Han talade hela tiden om att broder Branham skulle få en syn och bedja för den unge mannen så att han skulle kunna bli helad.

En dag sedan broder Branham hade hjälpt sina kamrater att få tillbaka hästarna till en stig, från vilken de hade förirrat sig såg han den här unge mannen i en syn. Han hade ridit i kön (sist i gruppen), så han sprängde fram för att tala med Bud. Han sade herr Southwick att synen hade visat honom att hans bror hade haft anfallen sedan han var barn, och han fortsatte att beskriva den unge mannen. Det var exakt riktigt. Sedan sade han till honom att skicka efter mannen, föra honom till Fort St. John och vaka över honom. Då nästa anfall kom skulle han slita skjortan av honom och kasta den i elden, så skulle anfallen sluta. Han tillsades att göra allt i Herrens Namn, så var segern säker.

Ja, de förde den unge mannen till Fort St. John. Bud sade till sin hustru att han hade "Så säger Herren" för honom, så allt de hade att göra var att följa instruktionerna. Den stackars mannen hade så många som sex anfall om dagen då det var som värst. Och hans nästa anfall kom då Bud var borta. Men fru Southwick var en andefylld kristen. Den lilla människan rev av skjortan och kastade den i elden i Herren Jesu Namn. Anfallen slutade och kom aldrig tillbaka.

Så då det här brevet kom och inbjöd honom till jakt kände han att han borde fara. Han och Fred Sothman startade och berättade synen för hundratals människor på vägen upp. Därför var det många som otåligt väntade på resultatet av turen, för att få se om det var den här gången som synen skulle

gå i uppfyllelse eller inte. De två männen gick så långt att de försökte rita en bild av landskapet och av de två djuren som skulle tas.

Sedan han anlant och talat med sin guide fick han veta att sådana djur helt enkelt inte fanns däromkring. För det första var till och med rådjur sällsynta däromkring, sedan har renarna skovelhorn, vilket djuret i synen inte hade, och inte heller fanns det några björnar i närheten, i synnerhet inte silvergrå björnar. Landskapet var fårmarker, så det var bäst de höll sig till det.

Pastor Branham var inte bekymrad, för synen kunde gå i uppfyllelse vid ett senare tillfälle. En sak visste han, synen skulle fullbordas.

De satte igång med att söka efter får. Då de varit i bergen omkring tre dagar föll Eddie i en bäck, så han gick tillbaka till släpvagnen för att byta. De andra fortsatte och nådde en högre höjd. På morgonen gick de ut och såg sitt första tillfälle att nedlägga ett byte. De såg en ren med kalv. Senare såg de några får. Då han såg en rentjur dödade Eddie den och de slaktade den och tog in den i lägret.

Sedan gick broder Branham och Bud ut i tanke att titta efter byte på andra sidan berget. Broder Branham beslöt sig för att avsöka det han kunde se av berget med sin kikare. Då han gjorde det fanns djuret där som han hade sett i synen. Han räckte Bud kikaren. Han såg en stor, stor ren, men med horn som var annorlunda. De var inte av den skovelliknande sorten utan mera lika hjortars horn. Djuret och landskapet stämde exakt med synen.

Då nämnde Bud till broder Branham att det var meningen att det skulle finnas en björn också och även en man med en grönrutig skjorta. Broder Branham sade till honom att titta mot lägret. Där var Eddie i en grönrutig skjorta, som hans hustru hade packat ned åt honom, och nu hade han den på sig. Så tittade Bud mot renen igen. Han var säker på att den var omöjlig att ta eftersom den tittade rakt mot dem och det inte fanns något för dem att gömma sig bakom. Men de gick vidare och djuret rörde sig inte. De gick fram till ca 35 yards (32 meter) avstånd och pastor Branham sköt renen. Det fanns andra i närheten, men de hade skovelhorn.

Nu kom frågan. Skulle det finnas en björn också? Det var ungefär som den gammaltestamentliga frågan: Gud har gett oss manna, men kan han ge oss vatten också"?

Bud tog upp kikaren för att granska berget. Han kunde se hela området, och det fanns varken någon björn eller någon plats där en björn skulle kunna gömma sig. Bud började tvivla, men broder Branham påminde honom om att ett av Guds Namn är "Herren, vår försörjare". Det skulle verkligen vara underligt om Gud utlovade en björn och inte kunde skaffa en. Han gav Abraham väduren som hade fastnat i ett snår då det inte fanns några vädurar där i närheten. Så en björn borde inom kort uppenbara sig på scenen. Och det var "Så säger Herren" att det skulle vara en stor silvergrå björn. De hade sett mannen i den gröna rutiga skjortan, de hade redan dödat något som tycktes vara ett "omöjligt" djur, så det tredje löftet borde också gå i fullbordan för dem.

De började gå, och Bud uttryckte sina tvivel. Inte så att han inte ville tro, men det verkade ganska svårt att tro då solen höll på att gå ner och ingen björn syntes till och det inte fanns någonstans där han kunde gömma sig.

Då Bud granskade området i ena riktningen tittade broder Branham åt andra hållet. Plötsligt bad han Bud vända sig om, och medan han pekade på en fläck på berget frågade han honom vad han såg. Där var den största silvergrå björn Bud någonsin hade sett. Han kollapsade nästan då han såg den. Där fanns den där björnen på alla fyra, ungefär så stor som en ko. Vinden blåste genom pälsen och burredde upp det.

Bud var helt inställd på att skjuta björnen från detta avstånd, men enligt synen skulle de komma inom 500 yards (457 meter) avstånd. Han var rädd att komma för nära, för en björn med en kula i hjärtat kan ändå komma rusande och döda, ty gråbjörnar är slagbjörnar och var en gång kända som slättens skräck och kallades ofta av indianerna "Björnen som går som en människa".

Så de gick vidare mot björnen. Allt medan broder Branham bar den där lilla 270 bössan med 7,8 gramskulorna. Bud visste att de åtminstone behövde en stor Weatherby. Men synen hade sagt en liten bössa på nära håll. Björnen skulle bli träffad och komma nedrullande nästan över fötterna på dem.

Nu är det bra att ha en syn, men att vara en del av den och fullfölja den trots allvarlig fara är en annan sak. Aposteln Paulus såg i en syn hur skeppet bröts sönder och sjönk och ändå skulle alla människorna, till och med de som inte kunde simma, komma i land säkert. Synen var underbar, men det krävdes mod för att Paulus skulle kunna vare ledaren för det. Så de två männen gick vidare. Broder Branham uppmuntrade Bud med tanken att även om han bara hade en B.B. bössa skulle han kunna få björnen, ty Guds Ord kan inte slå fel.

Sakta men säkert gick de närmare medan Bud bad om att björnen skulle skjutas i ryggen så att ryggraden och ryggmärgen skadades och den blev hjälplös. Men broder Branham bestämde att det skulle vara i hjärtat, ty olydnad mot synen skulle kunna betyda misslyckande eller katastrof. Det föreslogs att Bud skulle stanna. Nej, han ville inte stanna.

På 300 yards (275 meter) avstånd kom de upp på toppen av en liten kulle och där var han. Den där stora gråbjörnen såg dem, och då han gjorde det anföll han. Då han kom emot dem sköt pastor Branham honom i hjärtat. Anfallet skedde mycket raskt, ty naturligtvis kom han nedför sluttningen. Men plötsligt föll han bara ca 50 yards (46 meter) från männen.

Björnen var död. Alltsammans var fullkomligt i enlighet med synen. Bud kunde knappt tala mer. Om renens horn skulle mäta exakt 42 tum (cirka 107 centimeter) då de mätte dem i lägret kände han på sig att han skulle börja skrika. Broder Branham sade till honom att han kände på sig att han borde börja skrika med det samma, för de skulle komma att vara exakt 42 tum.

Då de kom till lägret sade broder Branham till Bud att ge akt på om inte Eddies lille son, som var i lägret skulle komma och mäta hornen, ty det var en liten pojkes hand han såg i synen. Då Eddie drog ut måttbandet för att mäta hornen ropade han dit sin son för att han skulle hålla änden av det, och där var den där lilla handen som höll i måttbandet, exakt enligt synen. De mätte exakt 42 tum. Bud kunde knappt tala. Han hade sett nästan alltför mycket och vände sig undrande till broder Bill och frågade honom om broder Bill skulle tala om för honom (Bud) var han skulle vara nästa år. Han kände det som att han lika gärna kunde veta allting, han hade sett och kommit underfund med så mycket nu.

Varför gör nu Gud sådana här saker? Därför att Han älskar oss och har omsorg om oss. Han vill vara i allas våra liv hela vägen. En dag kommer vi att inse det. Jag hoppas bara att det inte blir för sent.

Synerna som går i uppfyllelse är något oerhört, men pastor Branhams ämbete har ännu en fas som förvånar en. Hans nya tjänst är en i vilken han uttalar ordet och det går i uppfyllelse precis så som han har sagt det. Detta är enligt Markus 11:23 "Om någon säger till detta berg: 'Häv dig upp och kasta dig i havet' och därvid icke tvivlar i sitt hjärta, utan tror, att det han säger skall ske, då skall det ske honom så". Här är några illustrationer till hur detta talade ord går i uppfyllelse.

SYSTER BRANHAMS HELBRÄGDAGÖRELSE.

Omkring 1950, då pastor Branham var i Kalifornien och bad för de sjuka, talade han om för syster Millikian som var sjuk vid den tiden, att hon led av milk leg (En smärtsam vit svullnad på benet). Damen tyckte att eftersom hon inte kände några symptom på en sådan sjukdom var det knappast möjligt att detta var sant. Broder Branham visade henne tecknet i sin hand som visade sjukdomstillståndet. För att sedan visa henne att då någon är fullkomligt frisk finns ingen manifestation i hans hand lutade han sig fram och tog sin hustrus hand och sade: "Nu skall du få se att det inte sker någon förändring av min hands färg eller tillstånd då jag tar min hustrus hand i min. Som om en blixthade träffat honom utropade han: "Meda, jag visste inte att det var något fel på dig, du har en cysta på vänstra äggstocken. "Jaså", sade syster Branham, "jag känner mig fullkomligt frisk".

"Det är bra, sade broder Branham, "men den finns där i alla fall".

Nu är det så att syster Branham inte kan föda barn naturligt. Hennes barn har tagits med kejsarsnitt. Hon hade redan fått en dotter, Becky, så då hon skulle få sitt andra barn bad broder Branham läkaren att titta efter cystan. Det gjorde läkaren men såg ingenting. Åren gick och hon kände sig bra. Så föddes hennes tredje och sista barn. Inte heller då såg läkaren något tecken på en cysta.

Men 1962 började syster Branham känna sig besvärad av en smärta i vänstra sidan. Sidan började också svälla litet. Så hon besökte en läkare och fick veta att hon hade en cysta som förvandlades till tumör. Han tillrådde en operation. Emellertid är familjen en trons familj och de hade bestämt sig för att vänta på Herren. Tumören fortsatte att växa. De flyttade från Jeffersonville till Tucson. Doktorn som hade ansvaret för henne i Louisville, Kentucky skrev ett brev och skickade med henne journalerna till en ny och fin läkare i Tucson. Vid den tiden var svulsten så stor att den orsakade påtagliga besvär och ingav läkarna farhågor om att den var elakartad. Ändå uppsköts operationen, inte bara för att man ytterligare skulle söka Gud utan också i hopp om att hon skulle kunna stå ut till efter jul så att familjen skulle kunna återvända till Jeffersonville under lovet.

Vid den tiden hade broder Branham just kommit från New York, där han hade haft en mötesserie. Han visste hur sjuk hans hustru var och hur nödvändig operationen var. Hon hade just ringt och sagt att hon knappt kunde gå och att läkaren ville att hon skulle opereras. Han bad henne att ha tålamod ännu litet till och se om hon kunde klara det. Då han kände sig förtvivlad för hennes skull gick han in i vardagsrummet i sitt hem i Jeffersonville (han hade gjort ett uppehåll i den gamla pastorsbostaden på vägen till ett möte i Shreveport, från vilket han skulle fara till Tucson) och böjde knä vid den ottoman där hela familjen brukade samlas i bön. Han bad med medlidande och allvar och tiggde Gud om att vara barmhärtig mot henne.

Då blev han medveten om att Gud var där. Eldstoden hängde i rummet. Guds röst talade till honom: "Stå upp på dina fötter. Säg vad du vill så skall det bli exakt så som du säger det". Fullt medveten om detta oerhörda löfte sade han: "Må det ske att precis innan läkaren rör vid henne kommer tumören att försvinna".

Redan nästa dag gick nu syster Branham och syster Norman till doktorn för ytterligare en kontroll. Sköterskan hjälpte henne på med det vita linnet före undersökningen. Hon kunde knappt komma upp på bordet. Doktorn kom in, tittade över sina papper och lutade sig mot henne för att undersöka svullnadens storlek. Just som hans hand kom ner och skulle röra vid henne kände hon en sval, krympande känsla i sidan. Doktorn kände på hennes

vänstra sida, så gick han runt och kände på hennes högra sida. Mycket förbryllad sade han: "Den där svullnaden var på vänstra sidan, eller hur, fru Branham". Ja, doktorn, det var den", sade syster Branham. Han undersökte henne med spänd uppmärksamhet och sade slutligen: "Jag vet inte vad som har hänt. Allt jag vet är att det inte finns någon tumör här nu. Den är borta. Jag kan inte förklara det, men ni har ingenting att oroa er för".

Nästa gång ringde broder Branham till sin hustru från Shreveport. Hon sade: "Bill, du vet den där tumören..." Han avbröt: "Ja, älskling, det vet jag, den är borta". Hon sade: "Hur kunde du veta det?" Och han berättade historien för henne.

GUDS GÅVA TILL SYSTER MOSIER.

Under ekorrjaksäsongen 1962 blev broder Branham och broder Wood hembjudna till syster Hattie Mosier på lunch. Nu är syster Mosier en underbar kristen änka, som med sina två söner lever på en ringa penning. Ändå ger hon trofast tionde och till andras välfärd och tänker aldrig på sig själv. Hon har en vanför syster som aldrig har kunnat gå. Denna helgade kvinna är ett vittnesbörd om Gud. Hennes hem har den atmosfär som passar sig hos en kristen dam. Medan de satt och åt talade de alla om det goda Gud hade. Broder Branham talade om Ordet och Andens verksamhet och närbesläktade nådens ting. Under en särskilt välsignad del av samtalet sade syster Mosier plötsligt: "Broder Branham, det där är exakt sant".

Då hon sade det kom Guds Ande över broder Branham och han sade: "Syster Mosier, för de ordens skull har Gud sagt till mig att säga Dig att du kan få vad som helst som du önskar dig".

Vilken himmelsk kraft som fyllde rummet. Tårarna rullade utför gästernas kinder. "Vad du vill. Det är ditt. Jag ger dig det i Herrens Namn", upprepade broder Branham. Syster Mosier sade: "Jag vet inte vad jag skall be om". Du kan be för Din vanföra syster. Hon kommer att bli helad. Du är mycket fattig och behöver pengar. Bed om det, om det är det du vill ha. Bed rakt ur hjärtat, och det är ditt".

Hon tittade på honom ett ögonblick och så sade hon rakt ur hjärtat: "Broder Branham, mina två söner är inte frälsta. Det är det jag vill ha. Må de bli frälsta".

Han sade: "Jag ger Dig Dina två söner i Herrens Namn".

De där pojkarna, som hade skrattat och skämtat som pojkar gör, de, som inte hade någon tanke på att vända sig till Gud eller någon önskan att tjäna Honom, bleknade plötsligt. Guds Ande kom över dem med en kraft som skakade själen och de ropade till och föll ner för Herren och gjorde bättring.

De där pojkarna blev frälsta. Idag är de medlemmar i Tabernaklet. De lever för Gud. De har gemenskap med de heliga vid Herrens bord och i fottvagningen och vittnar om Herren både med ord och genom sitt uppträdande.

Det skulle knappast vara rätt att avsluta den här delen av stadfästelsen utan tecknet från himlen. Ni minns att fariséerna önskade ett tecken från himmelen. Det verkar som om många även idag ville ha ett tecken från himlen. Vi har redan sett stjärnan som uppenbarade sig, men här är ett till.

ÄNGLAMOLNET.

I många år visste broder Branham att tiden skulle komma då Gud skulle fordra av honom att han flyttade västerut. Utan att ha fått någon direkt uppenbarelse från Gud kände han att han skulle tycka om att fara till Tucson. Därför planerade han i enlighet därmed.

Den 22 december 1962 då han steg upp ur sängen såg han en syn. Han såg sig själv stå ute i Arizona, på ett berg och titta ut över Tucson. Han lutade sig ner för att plocka bort ett slags kardborrar från sitt byxben. Hans son, Joseph, såg ut att stå i närheten. Han reste sig upp och då han gjorde det kom en explosion från himmelen söderifrån. Det var en sådan explosion att den

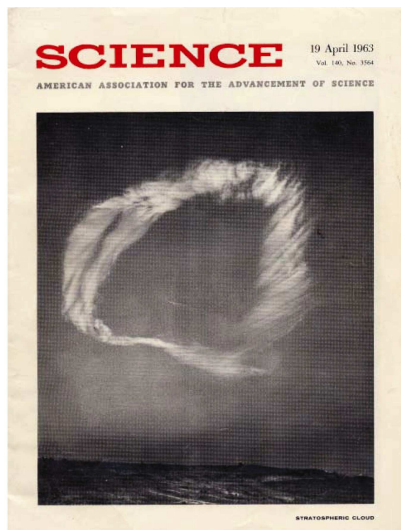
skakade bergen och fick stenar att rulla utför sluttningarna. Liksom ett skalv fick den kullarna att gunga. Då denna dånande explosion skakade jorden svepte ett starkt sken, som förvandlades till en grupp om sju mäktiga änglar, upp honom med oerhörd hastighet. Den här synens effekt var så våldsam att han bokstavligen kände sig vimmelkantig i flera dagar. Han undrade om den betydde att han skulle dö. Han tänkte att han borde räkna med att det kunde vara så, eftersom Joseph var nära honom och inte skadades av stöten från tryckvågen.

Efter att han hade diskuterat den här märkliga synen med författaren den 26 december tyckte vi det verkade som om änglarna som kom med tordönets röst var sända från Gud som ett tecken på att han nu skulle få veta vad som fanns i Uppenbarelsebokens tionde kapitel ifråga om de sju tordönen som Johannes hörde men inte skrev. Detta var ett antagande. Ingen visste säkert vad det betydde.

Pastor Branham flyttade omedelbart till Tucson. Och eftersom han just då inte hade möten gick han ut i bergen på jakt tillsammans med två vänner, Gene Norman och Fred Sothman. De två vännerna var inte i pastor Branhams omedelbara närhet då de jagade utan var på något avstånd. Då pastor Branham var på bergssluttningen böjde han sig ner för att plocka bort några kardborrar från byxbenet. Då han gjorde det kom en mäktig explosion söderifrån som skakade bergen så att stenarna rullade utför sluttningarna, och små klippor såg ut att dansa upp och ner. För ett ögonblick var han rädd att någon jägare hade skjutit honom. Han var så chockad av alltsammans. Sedan kom där i verkligheten sju mäktiga änglar liksom en pyramid eller bokstaven "V" svepande mot honom med ljusets hastighet. Han tycktes fångas upp av dem och deras förfärliga dunder. Så ropade en röst: "Far tillbaka österut". Han visste att tiden var inne att fara tillbaka till Jeffersonville för att predika om de sju inseglan och uppenbara tordönens oskrivna hemligheter i Uppenbarelseboken.

Här är nu sanningen. De två männen, som var tillsammans med honom, sprang och försökte finna honom. De hade sett ljuset men hade inte sett änglarna i det bländande ljuset. De hörde det fruktansvärda dundrandet då det rullade från söder. De såg Gudsmannen skakad av synen.

Denna scen ägde rum utanför Flagstaff, Arizona. På exakt samma dag och tid som den här skakande händelsen formades något som såg ut att vara ett moln på himlen. Det var trettio engelska mil tvärs över och tjugosex engelska mil högt. Det var i den del av atmosfären där inga moln någonsin bildas eller kan bildas. Vid undersökning (många fotografier togs) fann man att inga jetplan hade varit i luften och man visste inte om något sätt på vilket molnen kunde ha formats. Meteorologerna skrev ett vetenskapligt papper om detta underliga ovala moln som var så stort och med hög hastighet för österut. Ingen hade någon aning om varifrån det kom, hur det kom dit och vart det tog vägen. Men de som vet sanningen om det där molnet - ett änglamoln som Gud lät uppenbara sig genom för att förbrylla världens ögon.

Tidningen Life har den 17 maj 1963 fyra bilder av molnet. Tidningen Science har också den 19 april 1963 bilden på första sidan.

I mars kom pastor Branham tillbaka österut för att predika om insegeln. Han undervisade från den 17:e till den 24:e. Det han undervisade om hade han aldrig tidigare vetat. Han undervisade faktiskt så att han korrigerade saker och ting han tidigare hade lärt. Orsaken till korrigeringen var att varje dag medan han väntade på Gud uppenbarade sig den där orangefärgade

eldsflamman och Guds röst talade ut ur molnet och uppenbarade för honom den exakta sanningen om innehållet i Inseglen och vad de sju tordönen sade.

"Så säger Herren", i en profets mun har återvänt till denna generation den sista generationen ty allting går i uppfyllelse enligt Herrens Ord.

Kapitel 4.

AVSLUTNING.

Sedan vi framställt både Skriften och profetbudbäraren ovanliga stadfästelse är det gott att ställa dem i relation till varandra och i dem se Guds underbara gärningar. Tänk för ett ögonblick på att denne man ofta stadfäster sig själv. Med andra ord, det har funnits tillfällen då han har burit fram sitt vittnesbörd och bett andra acceptera sig som en man, sänd av Gud. Det finns ingen profet som någon gång uppenbarat sig på scenen som inte måste göra detsamma. Då Moses kom inför Israel sade han: "Gud talade till mig ur en brinnande buske". Sedan fortsatte han att bevisa det genom de två tecken han hade från Gud. Den omedelbara reaktionen var tvåfaldig, en del trodde och andra sade: "Vi var inte där. Hur skall vi kunna veta att Gud talade till dig från ett eldmoln"? Men Moses blev inte nedslagen. Han fortsatte. Han visste att Gud var med honom i hans kallelse, ty den röst han lydde var en Biblisk Röst. En sann profet som Moses är alltid ett med Ordet. Rösten som ropade ur busken talade Guds Ord så som Det hade blivit givet till den store profeten Abraham. Den sade: "Jag kommer ihåg mitt löfte till mitt folk". Så Moses lyssnade och lydde och därigenom frambar han Guds löfte till den generationens människor.

Tänk på Johannes Döparen, den störste profeten, åtminstone fram till den tiden. Vad var hans vittnesbörd?

Johannes Evangelium 1:31–34.

"Och jag kände honom icke; men för att han skall bliva uppenbar för Israel, därför är jag kommen och döper i vatten. Och Johannes vittnade och sade: Jag såg Anden såsom en duva sänka sig ned från himmelen; och han förblev över honom. Och jag kände honom icke men den som sände mig till att döpa i vatten, han sade till mig: "Den, över vilken du får se Anden sänka sig ner och förbliva, han är den som döper i helig ande" Och jag har sett det, och jag har vittnat, att denne är Guds Son".

Här var nu Johannes med sitt vittnesbörd. Han sade: "Gud talade till mig och sade till mig det som jag just har berättat för er". Där har vi åter en omedelbar reaktion, som var tvåfaldig. En del trodde och andra sade: "Vi var inte där, så vi vet inte om det var någon röst eller inte. Vad kan du ytterligare visa oss för tecken"?

Så är det med William Branham. Han talar om att han sett ett ljus uppenbara sig över folk. Det ljuset fotograferades faktiskt, och ni kan se det i den här boken. Ändå är det mycket få som faktiskt har sett det där ljuset. Då du nu tar emot hans vittnesbörd eller inte är din sak, men kom nu ihåg att du har tagit emot Johannes vittnesbörd, och han hade inte de tecken, som åtföljde de flesta profeterna.

Vidare är det så med pastor Branham som det var med Moses, ty eldstoden är absolut Biblisk. Och det är också Rösten, ty den har aldrig avvikit från Skriften. Så då, är vi tvungna att höra och lära Guds löfte för den här tidsåldern från honom.

William Branham säger också att en ängel uppenbarar sig för honom. Han till och med beskriver honom. Din reaktion är din sak, du kan tro eller tvivla. Men ingen människa har rätt att förkasta en annan, speciellt inte om den andra står med båda fötterna i Bibeln – änglauppenbarelsen är förvisso Bibliska. Ett vittnesbörd om sig själv är absolut enligt Skriften. Gud bekänner Sig till uppenbarelsen. Liksom det var med Paulus som kom med den fullständiga uppenbarelsen till hedningarna under det att Gud gav honom vittnesbörd både med olika tecken och kraftgärningar och under och Den Helige Andes, gåvor, så har Gud gett William Branham vittnesbörd, ty det har

inte förekommit en enda gång att synen har slagit fel. Inte heller har det hänt en enda gång att han har sagt: "Så säger Herren" och Ordet i hans mun har slagit fel. Fastän man skulle kunna bli kritiserad för det som följer bör det ändå sägas. Det finns mycket få skriftenliga bevis i Bibeln som stadfäster Paulus ämbete i fråga om uppenbarelsen. Att Gud gav honom den fullständiga uppenbarelsen han gör anspråk på att ha, bevisas endast i ringa utsträckning genom fenomen från Gud. ÄNDÅ TVIVLAR INGEN PÅ, OCH INGEN BORDE TVIVLA PÅ ÄKTHETEN AV VARKEN MANNEN SJÄLV ELLER UPPENBARELSEN, Och idag har denne man, William Branham fått bokstavligen tusentals uppenbara stadfästelser från Gud, och med hans liv, som innehåller alla de andra faktorer som kompletterar det profetiska ämbetet, BORDE HAN TAS FÖR VAD HAN ÄR, HAN MÅSTE TAS FÖR VAD HAN ÄR. "Så säger Herren" i hans mun genom Den Helige Ande är absolut inte annorlunda än "Så säger Herren" i Paulus mun, ty det är samme Helige Ande.

Den Helige Ande, som talade till Moses i eldstoden, är samma Ande som föll vid Pingsten som ett moln av eld och är exakt samma ljus som uppenbarade Sig för Paulus och förblindade honom och talade till honom, och det där Ljuset eller Elden är nu hos oss igen, och rösten är SAMMA RÖST, ty SAMMA TECKEN som förut GES, och det profetiska ordet slår aldrig fel. Så det är den grävsta otro då folk kommer till denne profet och hör honom utan ett enda misstag uppenbara de olika sjukdomar och problem som plågar den hjälpsökande som kommer för förbön och sedan vänder sig bort från det tecknet och säger att han är profet bara då det gäller att döma hjärtats tankar men inte profet i Ordet. Å, du trolöse, kan du inte se att tecknet är till för att tilldra sig Din uppmärksamhet så att du skall kunna tro Ordet? Det är ORDET som räknas, och tecknet är till för att leda dig till Det.

Men människan är formtrogen som hon alltid har varit. Då Jesus kom drog han dem till sig genom helbrägdagörelseundren, vattnet som förvandlades till vin, bröden och fiskarna som förökades. Men då han började med en undervisning i Ordet som skilde sig från deras då han lade ut de sanna lärorna för dem vände de sig bort från honom. Och så var det då pastor Branham först uppenbarade sig på scenen, att tusentals blev helade utan en enda miss. Ingenting stod emot honom. Sedan kom han och undervisade i Ordet. Gud hade sänt honom med ett budskap. Men budskapet skilde sig radikalt från de

organiserade församlingarnas budskap. Därför förkastade man honom. Men Gud förblir trofast. Den som tror Hans profeter skall vara lyckosam.

I mars 1963, den 17:e till och med den 24:e undfick denne man genom direkt uppenbarelse av rösten som talade ur en eldstod den exakta och fullkomliga tolkningen av de Sju Inseglen. Dessa budskap finns på band och skall snart tryckas.

Den röst som talade till honom och FÖRKLARADE betydelsen var SAMMA RÖST som gav Johannes, den älskade, den ursprungliga, oförklarade uppenbarelsen. Vågar någon förneka det och påstå att synen är falsk kan vi bara säga till honom: "Vad vill du ha för bevis för att en man är en profet? Du kan inte gå längre än Skriften, som stiftar lagarna. Allt har uppfyllts. Inget fattas. Och om du vill ha ett eget tecken så bed om det. Det bevisar bara att samma otro som fanns i Israel existerar idag, ty medan de sanna utvalda tog emot Kristus på grund av tecknet att han läste människornas hjärtan, drog de förödmärdade fariséerna sig tillbaka och förkastade det tecknet och bad om ett annat. Då de sedan hade korsfäst Herren fick de skörda sin obevekliga lön från Gud, ty Titus förstörde staden med sådan våldsamhet att blodet av dem som föll för svärdet fyllde rännstenarna medan de korsfästas kors fyllde landskapet. "Den som förkastar Eder förkastar MIG" är fortfarande Den Allsmåktiges Ord.

De mäktiga upplevelserna i William Branhams liv är alltför talrika och bibliska för att man skulle kunna gå förbi dem. Till exempel den gången han döpte i Ohiofloden och 4 000 såg eldstoden komma ner. En röst kom ur det där molnet och talade till honom och sade: "Liksom Johannes Döparen var förelöparen till Kristi första tillkommelse så skall Ditt BUDSKAP (och världen förkastar det) gå före Kristi andra tillkommelse". Jämför detta med då Johannes döpte i Jordan. Johannes var profeten. Ordet kommer alltid till profeten. Där kom Han (Ordet), uppenbarad i köttet. Förelöparen och Konungen stod ansikte mot ansikte. Snart uppenbarades Kristus för vad Han var och Johannes förminskades. Tänk nu på hur den här profeten 1933 döpte i vatten. Han var profet, men okänd för människorna som sådan. Nu kommer SAMMA ORD åter till profeten, ty Ordet kommer alltid till profeten. Samma ljus som uppenbarade sig för Paulus och sågs av många uppenbarade sig en gång till och sågs av många. Och liksom endast Paulus hörde den där rösten

så hörde endast William Branham rösten, men han avslöjade vad rösten sade. Och snart kommer det uppenbarade Ordet tillbaka för att hämta Sin Brud. Det är det budskapet är till för. Det är till för att göra den yttersta tidens människor redo. Må de som hör det lyssna.

Då denne Guds profet talade om församlingstidsåldrarna (som också skall komma i bokform) bad han Gud om ett tecken på att allt han hade lärt ut verkligen hade blivit honom givet genom Anden. Där såg 300 människor i femton minuter eldstoden uppenbara sig på väggen i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana.

Det har förvånat många att denne den yttersta tidens profet till hedningarna är född i Amerika av irländsk och indiansk härkomst. Men fastän vi inte har något Bibliskt påstående om hans härkomst har vi Bibliska uttalanden ifråga om hans födelse i det här landet.

I Sakarja 14:6-7 står det i fråga om Herrens tillkommelse:

"Och det skall ske på den dagen, att ljuset skall bli borta, ty himlaljuset skall förmörkas. Och det bliver en dag, som är ensam i sitt slag och som är känd av Herren, en dag, då det varken är dag eller natt, en dag, då det bliver ljust, när aftonen kommer".

Solen går ner i väster. Den går upp i öster. Rättfärdighetens Sol gick upp i östern, Palestina. Församlingen föddes i Jerusalem. Sedan dess har Evangeliet i varenda tidsålder flyttat västerut.

De sista tre tidsåldrarna har varit de mest anmärkningsvärda i rörelsen västerut. I reformationens eller Sardes tidsålder var det redan i västeuropa. I Filadelfiatidsåldern svingade det sig längre västerut över kanalen till England. I den här sista (Laodiceiska) tidsåldern har det svingat sig över Atlanten till Amerika, som nu i sin tur har blivit Evangeliets vitala bastion och utspridare, liksom Europa tidigare var. Om vi nu lämnar Amerikas stränder kommer vi att vara på väg till österlandet. Det finns ingen annanstans att fara. Ljust när aftonen kommer betyder ljus i Amerika. Så profetbudbäraren måste komma från den här nationen. Många år innan detta namn ens var känt profeterades det verkligen angående honom och han namngavs. Det sades att just före

Herrens tillkommelse skulle en profet vid namn William Branham uppstå, och han skulle vara känd på Amerikas västkust för sin verksamhet. Det är underligt men sant att hans verksamhet tas emot bäst i västern och Gud har låtit många stora under göras där. Redan nu har han flyttat från Indiana till en stat längre västerut och planerar att bo på en ort i västern.

Eftersom denne mans ämbete är Elias ämbete till denna tidsålder så kan vi säkerligen finna en omfattande Biblisk beskrivning. Undersök Elias natur. Elias natur var en skogsmänniskas. Han var varken konstlad eller politisk i sin inställning till den tidsålder i vilken han levde. Han var tappert och rakt på sak överlåten åt Gud och hans tal var inte känt för att gå längre än ett budskap från Herren. Han skilde sig från tidens religiösa ordning, vilket var profetskolan och deras anhängare. Han avskydde fördärvad kvinnlighet och stod emot sin tids profetissa (falska religiösa system).

Så nu, då detta ämbete tillföll William Branham såg vi just de attityder och gensvar i hans liv som vi såg i Elias. Jämför detta med Johannes Döparen så ser vi åter exakt Elias natur, egenskaper och sätt att vara. Med öra att höra med och öga att se med borde det inte vara minsta svårighet att finna den man som idag har Elias ämbete. Det finns ingen levande människa som har all denna naturliga och övernaturliga stadfästelse som denne man, William Branham, den levande Guds tjänare, har.

Vidskepliga människor går ofta för långt med en märklig sanning. Men det finns en märklig sanning som inte bör förbigås men ändå inte ges större betydelse än den är värd. Denne mans ursprungliga familjenamn var Branham. Hans far beslöt av någon anledning att lägga till ett H till namnet och gjorde om det till Branham. Detta skulle inte förtjäna någon speciell uppmärksamhet om det inte vore så att det på det andliga arbetets fält finns två män, vilkas namn slutar på HAM: Graham och Branham. I deras respektive verksamheter är de de allra största. Betänk nu att vi lever i den tid som är en parallell till Lots tid. Vi finner nu ett underligt sammanträffande. Abram fick sitt namn ändrat till Abraham för att ta emot sonen. Den här mannens namn ändrades också. Och se på hans verksamhet. Han är en profet till den här tiden liksom också Abraham var profeten till sin tid. Så pastor Branham får uppenbarelsen genom Den Helige Ande ifråga om vad Gud tänker göra. Och var är pastor Graham? Han är nere i alla kyrkorna, nominella

och andra, och ropar till människorna att fly för sitt livs skull. Detta är mer än ett sammanträffande. Det är faktum.

Följ den här tanken om Lots tid litet längre. Det var då det var som hetast på dagen som Gud först uppenbarade Sig. Det var en het söndag i juni 1933 som eldstoden först uppenbarade sig och sågs av åtskilliga tusen, då han först underrättades om vad Gud tänkte göra. Detta var en lång tid innan man hörde talas om pastor Graham. Men nu i aftontiden, just vid samma tid som änglarna gick för att varna Lot, har den här mannen Graham kommit för att underrätta människorna om Kristi snara tillkommelse, att de bör omvända sig från synden och fly för livet.

Man kan gärna fråga: "Vem är den andre mannen som är förebildad av ängeln som predikade för de syndiga"? Eftersom dessa tre på Lots tid alla var i samma trakt kan vi förstå att tre amerikaner kommer att vara de som förebilden syftar på. Branham, Graham, Roberts. Men lägg märke till att av dessa tre namn känner världen till bara två, Graham och Roberts. Det är de som är i radio, TV, etc. Men var är Branham? Liksom profeten (Abraham i förebilden) är han där borta i bergen tillsammans med de utvalda och tar emot Guds uppenbarelsen för att tolkningen av Guds Ord skall bli korrekt, för att Bruden skall kunna föras tillbaka till att vara en Ord Brud, så att hon åter kan vara den lojala hustrun och framvisa de mäktigare gärningar som är en helgad församlings lott.

Nu kan ovanstående låta minst sagt förmätet. Man kommer att förfäktat att ingen har rätt att upphöja någon som helst människa till en så hög ställning och tillerkänna andras arbete mindre betydelse. Icke så. Det här är Guds suveränitet. Gud gjorde det valet, inte vi, Men tänk, är det inte så, att det aldrig finns mer än en huvudprofet åt gången? Är det inte sant att Gud aldrig har använt en grupp människor till att uppenbara sanningen, så som många skulle vilja få oss att tro att det sker idag? Inte ens apostlarna fick uppenbarelsen i grupp. Petrus var den första profeten och talesmannen, och sedan Paulus, och Paulus ensam var profetbudbäraren till hedningarna. Sedan då alla utom Johannes var döda blev han profeten i den tiden. Visst är detta korrekt. Gud måste ha Sin profet för den här tiden, och till honom allena kommer, genom ordentlig stadfästelse, Ordets korrekta tolkning och hur den skall tillämpas på denna yttersta tid, att komma.

Här skulle man kunna invända att om så är fallet, och det skall uppstå en profet ibland oss, så kunde han lika gärna skriva en ny Bibel. Låt oss nu tänka över det där. Samme Ande som SKREV Bibeln är nu åter i människan för att UPPENBARA Bibeln. Det är riktigt. Och om denna Ande skulle diktera en ny Bibel skulle det sluta med att det blev EXAKT samma Bibel som redan är skriven. Det måste det bli, ty inte ett enda ord skulle kunna ändras. Inte ens pricken över ett "i" eller strecket på ett "t". Så det skulle vara dårskap att föreslå en ny Bibel. Det är allt annat än dårskap att vänta sig en uppenbarelse av Ordet, ty det är inte bara så att Ordet kommer till profeten, utan till profeten kommer också tolkningen av Ordet till människorna i den tiden. Och det är det vi är intresserade av – uppenbarelsen av Ordet. Dess exakta tolkning av SAMME ANDE som skrev Det.

Det ovannämnda leder oss till en outgrundlig slutsats. Den här mannens röst kommer för oss att vara Guds röst precis lika väl som Paulus var det då han talade till den första församlingstidsåldern. I Första Tessonikerbrevet 2:13:

"Därför tacka vi ock oavlåtliga Gud, för att I, när I undfingen det Guds ord, som vi predikade, icke mottogen det såsom människoord, utan såsom Guds ord, vilket det förvisso är..."

Att förneka att Gud har låtit en profet uppstå för att uppenbara tidsåldrarnas hemligheter för den här tiden och att förneka att hans röst är Guds röst till den här generationen är att förneka att Paulus röst var Guds röst till den tiden. Detta gör INTE en profet bokstavligen till Gud för människorna. Men det förklarar 2 Mosebok 4:16b. *"Och du skall vara för honom såsom en gud"*.

Moses var Gud för Aron därför att Guds Ord kom genom Moses till Aron. Aron hade inte det profetiska ämbetet (en gåva från Gud) så han kunde inte själv gå till Gud för att få uppenbarelse. Moses gjorde det. Aron tog emot det. Det är samma sak idag. Gud har i Uppenbarelseboken 10:7 sagt oss att det är en PROFET som skall förklara tidsåldrarnas hemligheter och därigenom uppenbara de sju tordönen som förseglades. DÅ MÅSTE OCKSÅ VI HÖRA GUDS RÖST GENOM EN PROFET SOM KOMMER ATT VARA GUD FÖR OSS I DEN UTSTRÄCKNINGEN. MEN DÄR SLUTAR DET. Gå inte längre än så, men våga heller inte nöja dig med mindre.

För att ytterligare förklara detta, jämför Johannes Evangelium 10:34-36 och Psalm 82:6. "Jag har väl sagt, att I ären gudar och allesammans den Högstes söner ..."

Nu kommer Guds Ord TILL profeten. Det kommer ingen annan väg. Paulus gjorde detta mycket klart för korintierna.

"Vad, gick Guds Ord ut ifrån er? Eller kom Det bara till er? Ordet kommer alltid till profeten, och sedan genom profeten till människorna. Så Gud kallar dem för gudar, till vilka Ordet till människorna kommer. Profeterna har alltid varit som Gud för folket genom denna process. Då man förkastade profeten Samuel sade Gud: "Det är inte Dig de har förkastat, utan mig". Samuel var Gud för folket genom det Ord som kom till honom. Detta för åter tillbaka till Femte Mosebok 18, där folket vägrade att ha med Gud att göra direkt, för att de inte skulle dö, och så gav Gud dem profeter. Dessa profeter tog itu med folket genom Guds uppenbarade vilja och tog Gud med sig till folket.

För att ännu mer förklara detta, jämför Jesu tre titlar. Han kallades Människosonen, Guds Son, Davids Son. Han kallade sig alltid Människosonen därför att han var profeten. Detta kan man se då Hesekiel av Gud kallades "Människoson" (Engelsk Bibelöversättning.) Hesekiel var profeten. Jesus var profeten. Idag är Han Guds Son, uppstånden och förhärligad. Han har ännu inte blivit Davids Son. Så lägg nu märke till Lukas 17:30, och låt inte det här gå dig förbi. "Alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras. Vilken dag? Så som det var på Sodoms tid. Men vad uppenbarades på den tiden? Var det inte så, att Gud uppenbarade Sig i köttet som en profet för Abraham och Sara just före den kommande sonen, Isak (förebild till Kristus)? Om nu Jesus skall uppenbara Sig en gång till som Människosonen i denna yttersta tid, och "Människosonen" var hans titel som profet, då är det nödvändigt att Guds Ande kommer till människorna ännu en gång i en Ord stadfäst profet som visar församlingen på sonens (Jesus) tillkommelse. Så för att Gud skall stå för Sitt Ord måste Han sända oss en profet. Vi väntar på en profet. Så tydligt är det, och exakt så korrekt.

Låt mig åter påminna Dig om att Guds folk inte skall komma tillsammans och bli fullkomnade för Hans tillkommelse genom grupper med olika idéer och

meningar. Det var EN (Moses), som kom med Ordet. Det var EN (Johannes) som kom före Jesus. Åter kommer det att vara EN profet med Ordet som skall komma med ett Ordets ämbete som kommer att skaka loss Guds folk från världen och grunda dem i rättfärdigheten. I fråga om dessa uttalandens korrekthet, se Dig helt enkelt omkring och fråga dig själv: "Vem kommer överens med vem ifråga om Ordet"? Det är tydligt att folk inte är ense vi behöver åter Guds sinne - vi behöver åter "Så säger Herren" vi behöver den stadfäste profeten.

Det skulle knappast vara passande att avsluta denna avhandling utan att kommentera vad som kan vara huvudargumentet från somliga. Det finns de som förfäktar att Gud inte uppenbarar Sig i en kristens liv genom kraftgärningar, utan endast genom Andens frukt. Vi påstår att båda är nödvändiga enligt Herrens Ord så som Det är uppenbarat genom Paulus, vilken hade både kraften och frukten. Det som kunde tillskrivas Paulus kan nu tillskrivas William Branham, Guds budbärare till den här tidsåldern. Fastän alla människor, om de så vill, skulle kunna förkasta hans verksamhet och brännmärka honom som falsk skulle deras anklagelser utan vidare söndersmulas då de ställs ansikte mot ansikte med hans helgade och oförvitliga liv. Ingen människa går omkring med en sådan kraft och ändå en sådan ödmjukhet. Han anser alltid andra bättre än sig själv. Andras behov placeras alltid före hans egna. Han försvarar sig aldrig emot en fiende, utan överlåter alltsammans åt Gud. Han har aldrig krävt, eller bett om ersättning då han blivit bedragen. Det kan aldrig sägas att han vägrade att ge då det stod i hans makt att göra det. I en tid då alla människor söker vara stora har han hela tiden sökt vara liten, så att Gud måtte få all äran. Han har aldrig försökt ha stora program. Han åtnjuter inga stora egendomar. Han ber aldrig om pengar. Inte en enda gång har han bett att bli betjänad utan frågar snarare efter hur han skall kunna tjäna andra. I tider av bitter saknad och total nedslagenhet, sörjande och ensam, har han dyrkat och tjänat sin Skapare och älskat och ärat Guds folk. Om man vill se efter frukt i överflöd som kännetecknen må man se på denne Guds profet med beundran och stimuleras till att följa i sådana fotspår.

Slutligen må sägas att om den här mannen är sådan som påståtts kommer han då inte att orsaka otillbörliga attityder hos en del av dem som följer honom. Så är det. Det kommer att finnas dem som tillskriver honom vad han

inte är. För deras skull är vi ledsna. Det kommer att finnas dem som fördömer honom och skulle vilja förgöra honom. För deras skull fruktar vi, då vi kommer ihåg Mirjam och Arons söner och de furstar i Israel som smädade Moses. För deras skull, som inte vill ge honom den plats som Gud har utvalt honom till, fruktar vi mest, ty deras hjärtan kommer utan tvivel att bli mörkare och deras sätt allt mera stenhårt tills de hädar Den Helige Ande. Men för dem som tar emot en profet i en profets namn påminner vi er på ett ytterst betecknande sätt Guds Ord: "NI SKALL FÅ EN PROFETS LÖN", allt det hans ämbete lämnar efter sig i arv kort sagt, vadhelst Gud väljer att låta flöda genom honom till människorna allt det är Ert genom tron.

Denna bild som togs i Aberdeen, N.C. i juni 1962 är inte mindre häpnadsväckande än den som togs i Houston, Texas, där Livets Ande syns fotograferad över William Branhams huvud. Pastor Branham hade just pekat på kvinnan och sagt henne att hon var i dödens skugga på grund av cancer och bara hade en kort tid att leva om inte Gud grep in och hjälpte henne. Då hon hörde detta kände en kvinna sig så

manad att ta en bild av den här döende kvinnan, att hon gjorde det. Då filmen framkallades syntes den svarta dödsmasken tydligt över den här kvinnans huvud. Det är absolut häpnadsväckande men den här "dödshuvan" ser ut exakt som den huva som bödeln placerar på offrets huvud innan han tar livet av sitt offer. Senare, då ännu en bild togs fanns ingen dödsmask på systemns ansikte. Idag är den damen frisk och utan något tecken på cancer. Vilken överraskning att inse att kameran har fångat Livets Ljus och Dödens Skugga, så att alla kan få se dem.

Yttersta Tidens Budskap
Erling Eriksen
Kontakt: www.budskapet.info
Copyright © 2012